

**INFORMACJA
O DZIAŁALNOŚCI
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU
ADMINISTRACYJNEGO
w GDAŃSKU
w ROKU 2019**

styczeń 2020 r.

Wstęp

Sprawozdanie dotyczące działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w 2019 roku w zakresie sprawowania wymiaru sprawiedliwości oraz podejmowania działań pozaorzeczniczych przedstawia wybrane orzeczenia oraz informacje statystyczne.

W roku 2019 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku działał w niezmienionej strukturze organizacyjnej. Prezes Sądu – sędzia NSA Zbigniew Romała sprawował jednocześnie funkcję Przewodniczącego Wydziału I. Stanowisko Wiceprezesa i Przewodniczącego Wydziału III pełnił sędzia NSA Jacek Hyla, funkcję Przewodniczącego Wydziału II pełniła sędzia WSA Jolanta Górka, a Przewodniczącego Wydziału Informacji Sądowej – sędzia NSA Joanna Zdzienicka-Wiśniewska.

W dniu 31 grudnia 2019 r. orzekały w WSA w Gdańsku 23 osoby, w tym 7 sędziów NSA i 15 sędziów WSA i 1 asesor.

W roku 2019 w WSA w Gdańsku zatrudnionych było 5 referendarzy, 16 asystentów sędziego oraz 62 urzędników i innych pracowników sądu.

Niezmiennie priorytetami w pracy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku były wysoki poziom orzecznictwa i dbałość o jego jednolitość, poszanowanie reguł procesowych i sprawność postępowania.

Wpływ spraw

W 2019 roku do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wpłynęło 4191 spraw (sprawy SA, SAB i SO), z czego do Wydziału I - 2264 sprawy, do Wydziału II – 937 spraw, a do Wydziału III – 990 spraw.

Wpływ skarg z uwzględnieniem rodzajów spraw w porównaniu do roku poprzedniego przedstawiono w tabeli 1.

Tabela nr 1

Wpływ skarg w latach 2018 - 2019 z uwzględnieniem rodzajów spraw:

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2018	2019
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	265	336
2	602	Ceny, opłaty, stawki taryfowe, nieobjęte symbolem 611	0	2
3	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	177	131
4	604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	37	22
5	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	39	30
6	606	Sprawy z zakresu geologii i górnictwa	5	2
7	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	81	63
8	608	Energetyka i atomistyka	0	1

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2018	2019
9	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	41	74
10	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	1122	1819
11	612	Sprawy geodezji i kartografii	16	33
12	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	86	96
13	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczo-rozwojowa i archiwa	23	37
14	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	230	185
15	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	103	40
16	617	Uprawnienia do wykonywania określonych czynności i zajęć	1	2
17	618	Wywłaszczanie i zwrot nieruchomości	97	87
18	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	42	60
19	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	60	15
20	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	33	20
21	623	Dozór techniczny, miary i wagi, badania i certyfikacje, normalizacja, sprawy jakości	1	0
22	624	Powszechny obowiązek obrony kraju	4	3
23	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	25	53
24	627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	9	11
25	629	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	2	6
26	630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na polski obszar celny	182	305
27	631	Wytwarzanie i obrót bronią i materiałami wybuchowymi	4	1
28	632	Pomoc społeczna	295	352
29	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	16	16
30	634	Sprawy kombatantów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	14	25
31	636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	2	7
32	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 644 oraz od 646 - 652	37	40

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2018	2019
33	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	111	117
34	649	Sprawy dotyczące poświadczenia bezpieczeństwa oraz z zakresu ochrony informacji niejawnych	6	1
33	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	3	5
34	653	Środki publiczne nieobjęte innymi symbolami	62	82
35	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	80	82
36	638	Sprawy egzekucji administracyjnej; egzekucja obowiązków o charakterze niepieniężnym	51	26
37	639	Skargi na uchwały organów jednostek samorządowych	241	171
38	640	Skargi organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych	6	13
39	641	Rozstrzygnięcia nadzorcze	21	14
40	642	Skargi na akty prawa miejscowego wojewodów i organów administracji niezespólonej oraz na niewykonywanie przez nich czynności nakazanych prawem wnoszone w trybie art. 44 ust. 1 i art. 45 ust. 1 ustawy o adm. rządowej w województwie	0	1
41	644	Środki zapewniające wykonanie orzeczeń Sądu	6	5
42	656	Interpretacje podatkowe	138	134
44	658	Skargi na niewykonanie w określonym terminie czynności wynikających z przepisów odrębnych	194	204
45	659	Skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy administracji publicznej	33	31

Postępowanie sądowe

W 2019 roku załatwiono łącznie 3832 spraw (SA, SAB i SO), z czego na rozprawach rozpoznano 2049 skarg, a na posiedzeniach niejawnych załatwiono 1634 spraw, w tym 237 skarg na bezczynność organów. Wśród spraw załatwionych na posiedzeniach niejawnych 767 spraw rozpoznano w trybie uproszczonym. Do rozpatrzenia łącznie pozostało 1310 spraw, w tym 42 sprawy SAB.

Dla porównania w roku 2018 załatwiono łącznie 3456 spraw, w tym 276 skargi na bezczynność organu.

Ruch spraw w poszczególnych Wydziałach ilustrują tabele 2 i 3.

Tabela 2
Ruch spraw

Wydział I

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym		
					ogółem	na posiedzeniu niejawnym z tego wyrokiem	
SA	267	2256	1781	1093	688	341	742
SAB	0	7	5	0	5	2	2
SO	2	1	3	0	3	0	0
Razem	269	2264	1789	1093	696	343	744

Wydział II

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym		
					ogółem	na posiedzeniu niejawnym z tego wyrokiem	
SA	339	790	813	414	399	205	316
SAB	30	138	144	0	144	92	24
SO	3	9	10	0	10	0	2
Razem	372	937	967	414	518	0	342

Wydział III

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym		
					ogółem	na posiedzeniu niejawnym z tego wyrokiem	
SA	292	880	968	542	426	91	204
SAB	15	90	89	0	89	36	16
SO	3	20	19	0	19	2	4
Razem	310	990	1076	542	534	127	224

Tabela 3
Załatwienie skarg na akty i inne czynności w latach 2018-2019

Lp.	Rodzaj załatwionej skargi	2018			2019		
		Wpływ	Załatwiono wyrokiem		Wpływ	Załatwiono wyrokiem	
			Ogółem	Uwzględniono		Ogółem	Uwzględniono
1	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelnych organów	168	145	65	200	130	54
2	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności samorządowych kolegiów odwoławczych	933	759	269	1264	920	291
3	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej	547	417	122	633	429	150
4	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności organów administracji skarbowej	972	818	173	1402	871	136
5	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności innych organów - dotyczy także podmiotów niebędących organami administracyjnymi	196	142	51	228	99	27

Postępowanie uproszczone

Tabela 4
Rozpoznanie wniosków o przeprowadzenie postępowania w trybie uproszczonym w latach 2018-2019

Lp.	Wydziały	I		II		III	
		2018	2019	2018	2019	2018	2019
1.	liczba wniosków, w tym skierowane przez Sąd z urzędu	286	370	308	292	213	149
2.	liczba spraw zakończonych wyrokiem	277	341	242	245	195	118
3.	liczba spraw skierowanych na rozprawę	1	1	37	39	5	19

Postępowanie mediacyjne

W roku 2019 zarejestrowano dwa wnioski o przeprowadzenie postępowania mediacyjnego. W jednej sprawie Sąd odmówił przeprowadzenia mediacji, a w jednej skierował sprawę do mediacji oraz wyznaczono mediatora. Termin mediacji nie został wyznaczony.

Budynki

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku dysponuje majątkiem, w którego skład wchodzi:

- a/ nieruchomości położone w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 16/17, stanowiące własność Skarbu Państwa, będące w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 229 o pow. 2639 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 2098,60 m², oraz działki nr 228/1 i nr 228/2 o pow. 2039 m² zabudowane budynkiem biurowym o pow. użytkowej 1606,90 m²;
- b/ nieruchomość położona w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 21, stanowiąca własność Skarbu Państwa, będąca w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 220, o powierzchni 2470 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 714 m², (+ garaż 45 m²).

Sprzęt komputerowy

W 2019 r. dokonano zakupu:

1. materiałów eksploatacyjnych:
 - dyski SSD do modernizacji komputerów (74 szt.)
 - pamięci komputerowe (92 szt.)
 - drukarki biurkowe (10 szt.)
 - klawiatury i myszy
 - pendrive (10 szt.);
 - dyski do rozbudowy systemu monitoringu (11 szt.)
 - kable.
2. sprzętu komputerowego do wdrożenia systemu EZD
 - skanery biurkowe wraz z oprogramowaniem OCR (6 szt.)
 - przystawka do skanowania dokumentów formatu A3 (1 szt.)
 - czytniki kodów kreskowych (10 szt.)
 - drukarka do kopert z dodatkowym pojemnikiem (2 szt.)
 - podpis kwalifikowany dla pracowników (40 szt.)
3. osprzętu sieciowego
 - przełączniki sieciowe zarządzalne (5 szt.).

Wydział Informacji Sądowej

Pracownicy Wydziału Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, realizując powierzone zadania określone rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 sierpnia 2015 r. – Regulamin urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1177), udzielali na bieżąco, bezpośrednio w sekretariacie oraz telefonicznie (średnio 25 telefonów dziennie) informacji o toczących się postępowaniach, o właściwości Sądu, o środkach zaskarżenia, a także udzielali wskazówek w celu prawidłowego wypełniania formularzy wniosków o przyznanie prawa pomocy. W ramach wykonywania zadań Wydziału Informacji Sądowej udostępniali również akta spraw stronom i uczestnikom postępowania, wydawali kserokopie i odpisy wnioskowanych dokumentów z akt sądowych i administracyjnych.

W 2019 r. do Wydziału Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wpłynęły wnioski złożone przez organizacje społeczne:

- wniosek Stowarzyszenia Obrona Zwierząt Ekostraż we Wrocławiu udzielenie informacji dotyczącej postępowań sądowoadministracyjnych w przedmiocie czasowego odebrania zwierzęcia właścicielowi na podstawie art. 7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt;
- wniosek Fundacji Court Watch Polska o informację w zakresie zarządzania regulującego zasady bezpieczeństwa i porządku w sądzie;
- wniosek Stowarzyszenia Sędziów Polskich „Iustitia” o informacje o ilości orzeczeń wydanych przez sędziego WSA Dianę Trzcinską od dnia nominacji.

Wykonując zadania powierzone Zarządzeniem Nr 9 Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie utworzenia Centralnej Bazy Orzeczeń i Informacji o Sprawach sądów administracyjnych i udostępnienia orzeczeń przez Internet oraz w związku z pismem Prezesa NSA z dnia 12 lipca 2011r., nr V Inf/S 0310/1/11, Wydział Informacji Sądowej WSA w Gdańsku monitoruje prawidłowość anonimizowanych orzeczeń. W związku z wejściem w życie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE w przypadku stwierdzenia podczas kontroli ujawnienia danych osobowych Wydział Informacji Sądowej informuje Prezesa, kierowników wydziałów orzeczniczych oraz dodatkowo Inspektora Danych Osobowych o nieprawidłowościach.

W 2019 r. Wydział Informacji Sądowej objął patronatem organizację praktyk dla 6 aplikantów aplikacji prokuratorskiej, które odbyły się na podstawie porozumienia z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie odbywania praktyk przez aplikantów aplikacji prokuratorskiej.

Zgodnie z zawartym w dniu 6 października 2011 r. porozumieniem o współpracy w zakresie prowadzenia praktyk zawodowych dla studentów Wyższej Szkoły Administracji i Biznesu im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w Gdyni Wydział Informacji Sądowej WSA w Gdańsku w 2019 r. podjął czynności związane z organizacją praktyk studenckich dla 3 studentów tej uczelni.

Ponadto na podstawie zawartego w dniu 1 marca 2005 r. porozumienia w zakresie prowadzenia praktyk zawodowych dla studentów Uniwersytetu Gdańskiego praktykę w WSA w Gdańsku odbył 1 student tej uczelni.

Na podstawie indywidualnej zgody Prezesa WSA w Gdańsku praktykę odbył jeden student Uniwersytetu Warszawskiego oraz jeden student Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu.

Na podstawie Zarządzenia Nr 19/2019 Prezesa WSA w Gdańsku Przewodniczącej Wydziału Informacji Sądowej zostały powierzone obowiązki Kierownika szkolenia praktycznego stażu asystenckiego. W 2019 r. w stażu uczestniczyły cztery asystentki WSA w Gdańsku.

W 2019 roku zasoby biblioteki sądowej zostały powiększone o 29 tytułów książkowych (121 egzemplarzy).

Porównanie obciążenia Wydziału Informacji Sądowej w latach 2018-2019 ilustruje poniższe zestawienie:

Lp.		2018	2019
1.	Udostępnienie akt interesantom	881	874
2.	Wnioski o udostępnienie informacji publicznej	39	45
3.	Skargi, wnioski i petycje:	99	60
5.	Zamówienia biblioteczne	39	29
6.	Praktyki studenckie Praktyki aplikantów prokuratorskich	0 4	6 6
8.	Udostępnianie wyroków wydanych na posiedzeniu niejawnym	765	767

Pozaorzecznicza działalność Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku

Udział sędziów WSA w Gdańsku w naradach i szkoleniach

Lp.	Opis uroczystości/spotkania	Organizator	Data	Miejsce	Uczestnicy
1.	Seminarium „Nowe instytucje prawa w postępowaniu administracyjnym”	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku	4.02.2019	Gdańsk	Sędziowie, referendarze i asystenci sędziów WSA w Gdańsku
2.	Konferencja szkoleniowa	Naczelny Sąd Administracyjny	22-26.03.2019	Warszawa	Prezes WSA w Gdańsku - Sędzia NSA Zbigniew Romała, Sędzia NSA Sławomir Kozik
3.	Konferencja naukowa „Władza i odpowiedzialność”	Wyższa Szkoła Administracji i Biznesu w Gdyni	11.04.2019	Gdynia	Sędzia NSA Joanna Zdzienicka- Wiśniewska
4.	III Prawnicze Forum gospodarki Przestrzennej i Budownictwa	Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego	31.05.2019	Gdańsk	Sędzia WSA Mariola Jaroszevska Asesor WSA Magdalena Dobek-Rak
5.	Zgromadzenie Ogólne Sędziów NSA	Naczelny Sąd Administracyjny	10.06.2019	Warszawa	Prezes WSA w Gdańsku - Sędzia NSA Zbigniew Romała
6.	Narada Sędziów NSA	Naczelny Sąd Administracyjny	24.06.2019	Warszawa	Sędzia WSA Paweł Mierzejewski Asesor WSA Magdalena Dobek-Rak

Lp.	Opis uroczystości/spotkania	Organizator	Data	Miejsce	Uczestnicy
7.	Konferencja szkoleniowa	Naczelny Sąd Administracyjny	14-15.10.2019	Warszawa	Prezes WSA w Gdańsku - Sędzia NSA Zbigniew Romała, Sędzia NSA Sławomir Kozik
8	Konferencja szkoleniowa	Naczelny Sąd Administracyjny	21.10.2019	Warszawa	Sędzia NSA Joanna Zdzenicka- Wiśniewska Sędzia WSA Jolanta Górka, Sędzia WSA Mariola Jaroszevska Asesor WSA Magdalena Dobek-Rak
9.	Konferencja szkoleniowa	Naczelny Sąd Administracyjny	18-20.11.2019	Józefów	Prezes WSA w Gdańsku - Sędzia NSA Zbigniew Romała
10.	Konferencja szkoleniowa	Naczelny Sąd Administracyjny	25.11.2019	Warszawa	Sędzia WSA Diana Trzcńska

Wybrane orzeczenia wydane w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku w 2019 roku

Orzeczenia zakwalifikowane do publikacji na podstawie § 34 Zarządzenia Nr 11 Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 listopada 2003 r. w sprawie ustalania zasad biurowości w sądach administracyjnych

W 2019 roku Prezes wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku zarządził zakwalifikowanie do publikacji w odpowiednim zbiorze 1 orzeczenie:

- z Wydziału III

III SA/Gd 889/16

Przepis art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci musi być interpretowany w ten sposób, że przekroczenie określonego w nim kryterium dochodowego o kwotę pozbawioną z punktu widzenia kosztów wychowania dzieci jakiegokolwiek ekonomicznego znaczenia – nie stoi na przeszkodzie przyznaniu świadczenia wychowawczego na pierwsze dziecko na podstawie powołanego przepisu. Odmowa przyznania świadczenia wychowawczego w takim przypadku pozostawałaby bowiem w rażącej sprzeczności zarówno z celem ustawy, jak i z urzeczywistnianymi przez Rzeczpospolitą Polską, zgodnie z art. 23 Konstytucji RP, zasadami sprawiedliwości społecznej.

PROBLEMY PROCEDURALNE

1. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 900 – dalej O.p.)

I SA/Gd 913/19

W postępowaniu celnym prowadzonym przez krajowe organy raport OLAF należy traktować tak samo, jak wszelkiego rodzaju protokoły z kontroli przeprowadzonych przez organy administracji polskiej, a więc jak dokument urzędowy w rozumieniu art. 194 O. p. Obowiązujące przepisy nie nakładają obowiązku przedkładania dokumentów źródłowych na poparcie faktów, które zostały ustalone w trakcie trwania dochodzenia, jak również nie określają sposobu ani formy uzyskania dowodów potwierdzających fakty ustalone w trakcie dochodzenia. Weryfikacja na podstawie dokumentów źródłowych przeczyłaby istocie instytucji OLAF i podważałaby jego kompetencje. OLAF jest organem powołanym do ochrony interesów finansowych Wspólnoty. Polskie organy celne nie mogą więc weryfikować tego, co zostało stwierdzone przez powołany do przeprowadzenia stosownej weryfikacji organ unijny.

I SA/Gd 1029/19

W sprawach, których przedmiotem rozstrzygnięcia są m.in. ciężące na spadkodawcy obowiązki podatkowe, z chwilą śmierci podatnika postępowanie nie staje się bezprzedmiotowe. Wobec braku podstaw do umorzenia, kontynuowanie z udziałem spadkobierców zmarłego podatnika. Wynikający z przepisów prawa podatkowego obowiązek podatkowy podatnika podlega przejęciu przez spadkobierców na podstawie art. 97 § 1 O.p. Na podstawie tego przepisu przejęciu przez spadkobierców podatnika podlega obowiązek podatkowy spadkodawcy, a nie zobowiązanie podatkowe.

I SA/Gd 323/19

W rozpatrywanej przez Sąd sprawie organ, do którego spółka skierowała wniosek o zwrot akcyzy, stwierdził, że właściwy jest inny organ, o czym poinformował stronę w trybie art. 171 O.p., a następnie wydał decyzję o odmowie zwrotu akcyzy. Sąd stwierdził nieważność decyzji. Stwierdzenie braku właściwości oznacza, że organ nie może prowadzić postępowania w danej sprawie, co wyklucza możliwość wydania decyzji, która ze swej istoty jest formą zakończenia postępowania w danej instancji. Sposób procedowania organu w przypadku stwierdzenia, że nie jest on właściwy w sprawie złożonego podania, określa art. 171 O.p., który nie przewiduje wydania decyzji. Organ wprowadził procedurę tę zastosował, wykroczył jednak poza jej granice, wydając decyzję o odmowie zwrotu podatku akcyzowego w zakresie, w jakim nie był właściwy do orzekania w tej sprawie.

I SA/Gd 547/19

Sprawa dotyczyła skargi na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie wydania interpretacji indywidualnej. W rozpatrywanej sprawie organ uznał stan faktyczny za niejasny i zwrócił się do strony o podanie dodatkowych informacji. Strona tego nie uczyniła, w związku z czym organ odmówił wszczęcia postępowania. Sąd postanowienie uchylił, uznając, że z jego uzasadnienia nie sposób poznać powodów, dla których informacje, o których uzupełnienie organ wnosił, były istotne z punktu widzenia udzielenia odpowiedzi na pytania postawione we wniosku o wydanie interpretacji. Organ ma prawo na podstawie art. 14 b § 3 w zw. z art. 169 § 1 O.p. i art. 14 h O. p. zwrócić się o uzupełnienie stanu faktycznego, jednak w takim zakresie, jaki jest konieczny dla udzielenia odpowiedzi na zadane pytania.

I SA/Gd 1091/19

Sprawa dotyczyła prawidłowości doręczenia przez organ wezwania do uzupełnienia braku formalnego odwołania z uwagi na niedopełnienie przez organ warunku przesłania wezwania na podany przez pełnomocnika adres elektroniczny, który zdaniem strony nie musi być adresem konta na platformie ePUAP.

W ocenie Sądu doręczenie pism profesjonalnemu pełnomocnikowi ustanowionemu w postępowaniu podatkowym jest dokonywane na adres elektroniczny na profilu e-PUAP, nie zaś na zwykły adres email, który został podany przez występującego w sprawie adwokata. Przepisy proceduralne O.p. nie przewidują doręczenia pism w postępowaniu podatkowym na adres poczty elektronicznej, inny niż na profilu e-PUAP.

I SA/Gd 989/17

Sprawa dotyczyła dopuszczalności żądania przez podatnika zwrotu podatku VAT, w sytuacji gdy korekta deklaracji została dokonana po upływie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego.

Zgodnie z zaprezentowanym przez Sąd stanowiskiem, konsekwencją przyjęcia, że przedawnienie odnosi się do wszystkich elementów kształtujących zobowiązanie podatkowe w podatku od towarów i usług jest to, że korekta faktury może wywołać skutki podatkowe w zakresie wynikającego z faktury pierwotnej zobowiązania podatkowego jedynie do czasu istnienia tego zobowiązania, a zatem upływu terminu przedawnienia. Po upływie terminu przedawnienia zobowiązanie podatkowe i wszystkie jego elementy składowe, w tym podatek należny z faktury pierwotnej, wygasa.

Wprowadzenie przepisów O.p. nie wprowadzają ograniczeń czasowych w zakresie składania korekt deklaracji, to jednak z ogólnych norm prawnych dotyczących przedawnienia zobowiązań podatkowych wynika, że taka skorygowana deklaracja może wywołać skutek prawny jedynie wówczas, gdy zobowiązanie podatkowe nie uległo przedawnieniu. Wniosek o zwrot nadpłaty w podatku od towarów i usług oraz skorygowana deklaracja podlegać muszą weryfikacji w zakresie jej prawidłowości. Takie zaś postępowanie po upływie terminu przedawnienia jest niedopuszczalne.

I SA/Gd 1290/19

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie orzeczenia o odpowiedzialności podatkowej byłego prezesa zarządu spółdzielni za jej zaległości podatkowe, Sąd, dokonując oceny na gruncie art. 116 O.p., stanął na stanowisku, że nie jest zasadne utożsamianie zawartego w art. 130 § 2 Prawa spółdzielczego pojęcia "niezwłocznie" ze wskazanym w art. 21 ust. 1 Prawa upadłościowego 30-dniowym terminem (odniesionym do obowiązku złożenia wniosku o upadłość). Ocenę, czy zwołanie przez skarżącego walnego zgromadzenia spółdzielni, na którego porządku obrad zamieszczono sprawę dalszego jej istnienia, nastąpiło "we właściwym czasie" należy odnieść do kwestii "niezwłoczności", czyli braku zwłoki w działaniach podjętych przez skarżącego od momentu ujawnienia w sprawozdaniu finansowym nadwyżki zobowiązań spółdzielni nad jej aktywami. W ocenie Sądu, mogą być uznane za nieobarczone zwłoką działania podjęte przez członka zarządu spółdzielni trwające ponad 30 dni, pod warunkiem, że prawidłowo przeprowadzone postępowanie dowodowe i analiza tak zgromadzonego materiału wykażą, że w istocie czynności członka zarządu były podejmowane i przeprowadzane bez zbędnej zwłoki.

I SA/Gd 743/18

Oddalając skargę na postanowienie w przedmiocie odmowy zawieszenia postępowania Sąd podzielił stanowisko organu odwoławczego, że w sprawie nie zaistniały przesłanki zastosowania art. 201 § 1 pkt 2 O.p. Sąd stwierdził brak

zależności między toczącym się przed organem podatkowym postępowaniem dotyczącym określenia stronie skarżącej zobowiązania w podatku od nieruchomości za 2014 rok a rozpatrzeniem wniosku o umorzenie zaległości podatkowych. Wszczęcie postępowania w sprawie udzielenia ulgi podatkowej pozostaje bez wpływu na bieg postępowania podatkowego w sprawie określenia wysokości zobowiązania podatkowego. Podstawą zawieszenia postępowania w sprawie udzielania ulg w zapłacie zobowiązań podatkowych może być tylko art. 204 § 1 O.p. Przepis ten jest przepisem szczególnym, który wyłącza możliwość stosowania przepisu art. 201 § 1 pkt 2 O.p.

I SA/Gd 712/19

Sąd stwierdził, że z mocy przepisu art. 33 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 83 ust. 1 ustawy o KAS naczelnik jest organem drugiej instancji w postępowaniach podatkowych, które prowadzone są w następstwie przekształcenia uprzednio prowadzonej kontroli celno-skarbowej. Natomiast z mocy art. 221a § 1 O.p. uprawnienie naczelnika do orzekania jako organ drugiej instancji zostało dodatkowo rozszerzone o możliwość rozpatrzenia odwołań od decyzji wydanych w sprawach wymienionych w art. 83 ust. 4 i 5 ustawy o KAS.

Sygn. akt III SA/Gd 589/19

Sąd uznał za prawidłowe stanowisko organu, że nie można wznowić postępowania na podstawie art. 240 § 1 pkt 4 Ordynacji podatkowej, jeżeli decyzja nie została prawidłowo doręczona. Skoro decyzja nie została doręczona skarżącej w sposób prawidłowy, to nie można uznać, że postępowanie, w którym ta decyzja została wydana, zostało zakończone decyzją ostateczną. Wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie decyzji, która nie weszła do obrotu prawnego, nie sanuje wady polegającej na braku prawidłowego uzewnętrznienia decyzji podmiotowi, do którego jest ona skierowana. Czynności egzekucyjne dokonane na podstawie takiego aktu winny podlegać wzruszeniu, jako dokonane na podstawie decyzji, która nie weszła do obrotu prawnego. Organ pełniący rolę wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym w administracji winien zatem cofnąć wniosek o egzekucję obowiązku mającego swoje źródło w niedoręczonej skarżącej decyzji.

2. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2017, poz.1257 ze zm. – dalej k.p.a.)

I SA/Gd 1331/19

Odesłanie w kwestii oceny zarzutów strony do stanowiska i argumentacji innego organu (Szefa Krajowej Administracji Skarbowej) przedstawionych w innym postępowaniu nie stanowi wyjaśnienia przez Zarząd Województwa podstawy prawnej rozstrzygnięcia, jak tego wymaga art. 107 § 3 k.p.a. Narusza także wynikającą z art. 8 k.p.a. zasadę zaufania, wynikającą z art. 11 k.p.a. obowiązek wyjaśniania stronom zasadności przesłanek, którymi organ kierował się przy załatwieniu sprawy, jak również zasadę dwuinstancyjności postępowania, wynikającą z art. 15 k.p.a.

Argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji wydanej w drugiej instancji stanowiła powtórzenie argumentacji zawartej w decyzji wydanej przez ten sam organ w pierwszej instancji oraz przytoczenie wyjaśnień zawartych w Audycie Operacji. Tego rodzaju wypowiedź nie stanowi zdaniem Sądu prawidłowego odniesienia się do zarzutów. Przedmiotem zaskarżenia nie jest bowiem rozstrzygnięcie audytora, lecz decyzja Zarządu Województwa, która powinna zawierać wszystkie elementy, o których mowa w art. 107 § 3 k.p.a.

W sprawie **II SA/Gd 318/19** Sąd, badając legalność decyzji kasatoryjnej, wydanej na podstawie art. 138 § 2 k.p.a., w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie wznowienia postępowania zakończonych ostatecznie o pozwoleniu na budowę, stwierdził, że uzyskanie przez wnioskodawców informacji o sposobie rozstrzygnięcia nie pozwala na zidentyfikowanie decyzji w sposób, który pozwoli na sformułowanie żądania wznowienia postępowania na podstawie art. 145 k.p.a. W ocenie Sądu konieczne jest podanie daty wydania decyzji i nazwy organu, który decyzję tę wydał. Strona nie jest bowiem zobowiązana zakładać, że organ właściwy wydał decyzję w sprawie. Podanie nazwy organu jest więc konieczne, aby złożyć wniosek o wznowienie postępowania.

W sprawie **II SA/Gd 438/19** Sąd kontrolował decyzję wydaną na podstawie art. 138 § 2 k.p.a., którą uchylono decyzję organu pierwszej instancji w części nakładającej na inwestora obowiązek uzyskania pozwolenia na wykonanie robót budowlanych i utrzymano tę decyzję w mocy w pozostałej części dotyczącej sprzeciwu do zgłoszenia robót budowlanych. Sąd stanął na stanowisku, że decyzja wydawana na podstawie art. 30 ust. 6 i ust. 7 Prawa budowlanego nie jest decyzją częściową, nie dotyczy bowiem sprawy podzielnej, z której można wyodrębnić części nadające się do samodzielnego rozstrzygnięcia. Z regulacji określonej w art. 30 Prawa budowlanego wynika jednoznacznie, że sprawa zgłoszenia dokonanej przez inwestora polega na akceptacji tego zgłoszenia bądź też wniesieniu sprzeciwu i ustawodawca nie przewidział w tym zakresie żadnych innych odrębnych rozstrzygnięć. W szczególności takim odrębnym, wydawanym obok sprzeciwu, rozstrzygnięciem nie jest nałożenie obowiązku, o którym mowa w ust. 7. Obowiązek uzyskania pozwolenia na budowę jest wydawany wyłącznie w sytuacji wniesienia przez organ sprzeciwu, przy stwierdzeniu zaistnienia ściśle określonych przesłanek i jego nałożenie nie może zostać samodzielnie dokonane bez wniesienia sprzeciwu, jak również na podstawie art. 30 ust. 7 Prawa budowlanego nie można orzec o sprzeciwie bez jednoczesnego nałożenia obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę. Jest to zatem jedno rozstrzygnięcie, z którego nie jest możliwe wyodrębnienie samodzielnego części nadających się do zaskarżenia. Redakcyjne rozdzielenie sprzeciwu i obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę na odrębne punkty jest zabiegiem wyłącznie stylistycznym, mającym zapewnić czytelność decyzji.

Sąd podkreślił też, że na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. nie jest możliwe wyłącznie uchylenie decyzji organu pierwszej instancji w części, lecz konieczne jest podjęcie w tym zakresie dalszych działań orzeczniczych, tj. merytoryczne wypowiedzenie się w zakwestionowanej części lub uchylenie postępowania przed organem pierwszej instancji w tym zakresie. Brak takiego działania ze strony organu odwoławczego stanowi naruszenie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. mające wpływ na wynik sprawy, dotyczy bowiem bezpośrednio końcowej treści wydawanej decyzji odwoławczej i świadczy o błędnej kontroli decyzji organu pierwszej instancji.

W sprawie **II SA/Gd 166/19** Sąd kontrolował legalność decyzji wydanej na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. po rozpatrzeniu odwołania od decyzji organu pierwszej instancji odmawiającej, po wznowieniu postępowania uchylenia decyzji własnej o pozwoleniu na budowę. Sąd stwierdził, że prowadząc postępowanie zmierzające do zweryfikowania, zgodnie z dyspozycją art. 149 § 2 k.p.a., istnienia przesłanki wznowienia związanej z brakiem udziału strony w postępowaniu głównym, należy uwzględnić uwarunkowania planowanej inwestycji i jej oddziaływanie na działki wnioskodawcy znajdujące się w najbliższym sąsiedztwie. Sąd zaznaczył, że ocena interesu prawnego sąsiadów w postępowaniu o pozwolenie na budowę wymaga

stwierdzenia takiego oddziaływania, które mogłoby wpływać na sposób wykonywania prawa na działkach sąsiednich.

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 840/18** Sąd stanął na stanowisku, że roszczenie o ustalenie i wypłatę odszkodowania jest wierzytelnością o charakterze pieniężnym, która może zostać zbyta (przelana). Konsekwencją cesji takiej wierzytelności jest przejście na nabywcę uprawnienia do żądania i wypłaty odszkodowania z tego tytułu. Oznacza to, że osoba nabywcy roszczenia odszkodowawczego posiada interes prawny dotyczący postępowania w tym zakresie i winna zostać uznana za stronę postępowania w sprawie o ustalenie odszkodowania za nieruchomościę przejętą pod drogę, prowadzonego na podstawie u.g.n. W związku z tym, w stosunku do wniosku nabywcy wierzytelności nie ma podstaw do zastosowania art. 61a k.p.a.

III SA/Gd 338/19

Postanowieniem z dnia 6 lutego 2019 r. Wojewoda stwierdził niedopuszczalność odwołania od pisma Kierownika Urzędu Stanu Cywilnego z dnia 23 listopada 2018 r. o odmowie wpisania do aktu urodzenia małoletniej wzmianki dodatkowej o przysposobieniu. Sąd uchylając to postanowienie wskazał, że sama możliwość wszczęcia postępowania, na podstawie art. 1148 § 1 k.p.c., przed powszechnym o ustalenie, czy orzeczenie zagraniczne podlega uznaniu, nie pozbawia organu administracji publicznej kompetencji do oceny we własnym zakresie zagadnienia uznania orzeczenia wydanego przez sąd określonego państwa obcego.

Sąd stwierdził, że organ odwoławczy nie miał podstaw do uchylecia się od obowiązku merytorycznego rozpoznania odwołania a wydając postanowienie stwierdzające jego niedopuszczalność w istotny sposób naruszył art. 134 k.p.a. Odwołanie dotyczyło rozstrzygnięcia, które ma charakter decyzji administracyjnej rozstrzygającej o indywidualnych prawach jednostki.

3. Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 – dalej p.p.s.a.)

I SA/Gd 392/19

Sąd stwierdził, że czynność polegająca na wykreśleniu podatnika z rejestru VAT na podstawie art. 96 ust. 9 pkt 3 ustawy o VAT, stanowi czynność z zakresu administracji publicznej dotyczącą uprawnień i obowiązków wynikających z przepisów prawa w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. Wykreślenie jest czynnością materialno-techniczną, która nie następuje w formie decyzji administracyjnej, gdyż przepisy prawa nie przewidują w sposób jednoznaczny dla podjęcia owej czynności, takiej formy prawnej. Złożenie skargi na czynność polegającą na wykreśleniu podatnika z rejestru VAT winno nastąpić w terminie trzydziestu dni od pisemnego powiadomienia podatnika o dokonaniu czynności wykreślenia z rejestru podatników VAT. Brak dowodu wydania decyzji dotyczącej czynności wykreślenia nie zwalnia organu podatkowego od zastosowania ogólnej zasady pisemności określonej w art. 126 Ordynacji podatkowej. W tym wypadku, ze względu na charakter czynności, która nie jest zaskarżalna w toku administracyjnym, organ podatkowy powinien pisemnie zawiadomić podatnika o czynności wykreślenia z rejestru podatników VAT i jednocześnie pouczyć o środku zaskarżenia tej czynności, skoro podlega ona kontroli sądu administracyjnego. Obowiązek pouczenia o środkach zaskarżenia wyprowadzany jest także z art. 2 Konstytucji, tj. zasady zaufania do organów podatkowych, która w postępowaniu podatkowym znalazła odzwierciedlenie w art. 121 § 1 Ordynacji podatkowej.

III SA/Gd 755/19

Sąd, odrzucając skargę z uwagi na fakt, że nie uzupełniono w terminie braków formalnych, zwrócił uwagę, że zgodnie z art. 54 § 1a zdanie pierwsze p.p.s.a. skargę w formie dokumentu elektronicznego wnosi się wyłącznie do elektronicznej skrzynki podawczej organu. Zgodnie z art. 3 pkt 17 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 r., poz. 700 ze zm.) elektroniczna skrzynka podawcza to dostępny publicznie środek komunikacji elektronicznej służący do przekazywania dokumentu elektronicznego do podmiotu publicznego przy wykorzystaniu powszechnie dostępnego systemu teleinformatycznego.

Uwzględnwszy wskazaną regulację, jak i określony w art. 46 § 2a p.p.s.a. generalny obowiązek podpisania pisma strony wnoszonego w formie dokumentu elektronicznego kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym, Sąd wskazał, że wysłanie na adres ogólny poczty elektronicznej organu, a nie na elektroniczną skrzynkę podawczą organu wiadomości e-mail zawierającej w załączniku podpisaną podpisem zaufanym skargę, nie może być w świetle obecnie obowiązujących regulacji normatywnych uznane za skuteczne wniesienie skargi. Wniesienie skargi w formie dokumentu elektronicznego na adres ogólny poczty elektronicznej organu nie odpowiada jednoznacznej treści art. 54 § 1a zdanie pierwsze p.p.s.a. określającej bezwzględny wymóg wniesienia skargi w formie dokumentu elektronicznego do elektronicznej skrzynki podawczej organu. W ocenie Sądu w przypadku wniesienia skargi w formie dokumentu elektronicznego na adres ogólny poczty elektronicznej organu nie można bowiem uznać, że organ, do którego wysłano dokument za pośrednictwem poczty e-mail, dysponuje zestawem pełnych informacji identyfikujących i opisujących podmiot albo osobę wysyłającą pismo w formie dokumentu elektronicznego, nawet jeżeli pismo to zostało podpisane zgodnie z wymogami określonymi w art. 46 § 2a p.p.s.a.

III SO/Gd 8/19

Sąd postanowił umorzyć postępowanie w sprawie skargi na bezczynność i przewlekłe prowadzenie postępowania przez Wojewodę. Spełnienie przez organ obowiązku nadesłania skargi po skutecznym złożeniu przez stronę wniosku o rozpoznanie sprawy na podstawie odpisu skargi, winno skutkować uznaniem, że rozpoznanie tego wniosku stało się bezprzedmiotowe.

Sąd stwierdził, że na zasadzie analogii w sprawie winien znaleźć zastosowanie przepis art. 201 § 1 p.p.s.a., zgodnie z którym, zwrot kosztów przysługuje skarżącemu od organu także w razie umorzenia postępowania z przyczyny określonej w art. 54 § 3 p.p.s.a.

Ustawodawca w przepisach p.p.s.a. nie sformułował w sposób wyraźny normy nakazującej w takim przypadku zwrot uiszczzonego wpisu, jednak obciążenie strony skarżącej kosztami wpisu sądowego nie znajduje, z punktu widzenia zasady słuszności, uzasadnienia.

4. Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 1438 – dalej u.p.e.a.)

I SA/Gd 538/19

Definicję legalną pojęcia "czynności egzekucyjnych" zawiera przepis art. 1a pkt 2 u.p.e.a. W świetle tego unormowania są to wszelkie działania podejmowane przez organ egzekucyjny i egzekutora, zmierzające do zastosowania lub zrealizowania środka egzekucyjnego. Skoro czynnościami takimi zgodnie z art. 1a pkt 2 u.p.e.a. są wszelkie podejmowane przez organ egzekucyjny działania zmierzające do zastosowania

lub zrealizowania środka egzekucyjnego, to ocenie w ramach skargi na czynność egzekucyjną podlegają działania organu egzekucyjnego, który na zlecenie wierzyciela ma obowiązek egzekwować należność wskazaną przez niego w tytule wykonawczym.

I SA/Gd 665/19

Sąd wskazał, że w art. 33 § 1 pkt 1 u.p.e.a., obok przesłanek takich jak wykonanie lub umorzenie w całości albo w części obowiązku, przedawnienia i wygaśnięcia, wskazano również nieistnienie obowiązku. Przyczyna bezzasadności egzekucji może istnieć w dniu jej wszczęcia, może też wystąpić po jej wszczęciu. Instytucja zarzutów w postępowaniu egzekucyjnym służy ochronie zobowiązanego, a ta wyraża się w tym, że właściwy organ bada, czy egzekucja jest prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Ochrona ta zostałaaby zniweczona, gdyby uznać, że niedopuszczalne jest sprawdzenie, czy obowiązek istniał lub był wymagalny w dacie wszczęcia egzekucji. Obowiązek w tym zakresie, wynikający z zasady niezbędności postępowania egzekucyjnego, ciąży na organie egzekucyjnym niezależnie od zgłoszenia zarzutu wykonania obowiązku. W ocenie Sądu przedstawienie na etapie zażalenia dokumentów z 2014 r. na okoliczność dokonanej zapłaty skutkującej w przekonaniu strony wygaśnięciem zobowiązania wymagało dokonania przez organ, będący jednocześnie wierzycielem, oceny w ramach prowadzonego postępowania w przedmiocie zarzutów dotyczących prowadzonego postępowania egzekucyjnego. Brak oceny w zakresie niezbędności postępowania egzekucyjnego mógł mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

WYDZIAŁ I ZOBOWIĄZANIA PODATKOWE

1 Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j. Dz.U. 2019 r., poz. 865 – dalej u.p.d.o.p.)

I SA/Gd 990/19

Przedmiotem oceny Sądu w niniejszej sprawie była możliwość skorzystania z ulgi na działalność badawczo-rozwojową, tj. aktywność podatnika, która spełnia wymogi wskazane w art. 4a pkt 26-28 u.p.d.o.p. Realizowanych przez skarżącą prac w zakresie testowania nowej maszyny do obróbki ryb oraz prac polegających na wdrażaniu innowacyjnego na skalę przedsiębiorstwa oprogramowania nie można uznać za działalność badawczo-rozwojową w rozumieniu przepisów art. 4a pkt 26-28 u.p.d.o.p. W ocenie Sądu celem podjętych działań jest usprawnienie funkcjonowania prowadzonej przez skarżącą działalności gospodarczej. Testowanie, a następnie wprowadzanie nowych technologii oraz wdrożenie innowacyjnego na skalę przedsiębiorstwa oprogramowania, nie przesądza o realizacji czynności związanych z działalnością badawczo-rozwojową.

I SA/Gd 722/19

Każde przedsięwzięcie, zmierzające do zapobieżenia zagrożeniu źródła przychodów, powinno być postrzegane jako prowadzące do zachowania bądź zabezpieczenia źródła przychodów, a związane z tym koszty - jako koszty uzyskania przychodów w rozumieniu art. 15 ust. 1 u.p.d.o.p.

Przyczyną powstania straty nie była zmiana rodzaju prowadzonej działalności, ale likwidacja produkcji, gdyż działalność ta stała się nierentowna. Minimalizowanie strat z określonych segmentów działalności co do zasady powinno być postrzegane jako prowadzące do zachowania bądź zabezpieczenia źródła przychodów, a związane z tym koszty jako koszty uzyskania przychodów.

I SA/Gd 1186/19

Przepis art. 21 ust. 1 pkt 3 u.p.d.o.p. stanowi, że podatek dochodowy z tytułu uzyskanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podatników, o których mowa w art. 3 ust. 2, przychodów z tytułu należnych opłat za wywóz ładunków i pasażerów przyjętych do przewozu w portach polskich przez zagraniczne przedsiębiorstwa morskiej żeglugi handlowej, z wyjątkiem ładunków i pasażerów tranzytowych, ustala się w wysokości 10% tych przychodów. Przepis ten ma zastosowanie do „wywozu” ładunków i pasażerów przyjętych do przewozu w portach polskich, zarówno wówczas, gdy wywóz ten kończy się w porcie polskim, jak i wówczas, gdy kończy się on w porcie zagranicznym.

Sąd uznał, że opodatkowanie wiąże z opłatą za "wywóz" ładunków i pasażerów przyjętych do przewozu w portach polskich, bez oznaczenia, czy wywóz ten ma zakończyć się w porcie polskim, porcie Unii Europejskiej, czy też porcie leżącym poza obszarem Unii Europejskiej.

I SA/Gd 1163/19

Szyld zawierający nazwę wnioskodawcy, flagę i logo, pełni funkcję reklamową, a nie wyłącznie informacyjną, w związku z czym do kosztów związanych z usługą jego najmu zastosowanie ma ograniczenie wynikające z art. 15e ust. 1 pkt 1 ustawy u.p.d.o.p.

W wydanej interpretacji indywidualnej organ uznał, że szyld opisany we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej, zawierający nazwę wnioskodawcy, flagę i logo, pełni funkcję reklamową, a nie wyłącznie informacyjną, jak twierdzi strona, w związku z czym do kosztów związanych z usługą jego najmu zastosowanie ma ograniczenie wynikające z art. 15e ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.p. Sąd wskazał, że strony były zgodne co do rozumienia pojęcia usług reklamowych, różniły się natomiast w ocenie tego, czy opisany szyld warunkom tym odpowiada. Celem zawieszenia szyldu jest zamiar przyciągnięcia potencjalnych klientów, a nie tylko udzielenie informacji dotyczącej lokalizacji placówki. Informacja bowiem zawiera przekaz o charakterze neutralnym, a wywieszony w miejscu publicznie dostępnym, charakterystyczny i widoczny szyld służy celom reklamowym.

I SA/Gd 1250/19

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną w przedmiocie podatku dochodowego od osób prawnych, Sąd stanął na stanowisku, że usługi pośrednictwa handlowego nie stanowią ani usług wymienionych, ani też usług podobnych, do wymienionych w art. 15e ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.p. Charakter usług pośrednictwa handlowego jest w sposób istotny odmienny od istoty usług wskazanych w art. 15e ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.p., zaś objęcie zakresem przedmiotowym art. 15e ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.p. kosztów usług pośrednictwa handlowego nie było intencją ustawodawcy.

W przypadku usług pośrednictwa handlowego obowiązkiem usługodawcy jest dążenie do skojarzenia zleceniodawcy z potencjalny klientem i bezpośrednio doprowadzenie do zawarcia umowy z klientem. Sfinalizowanie umowy sprzedaży stanowi najważniejszy rezultat podejmowanych działań. Całością świadczonych przez pośrednika handlowego usług nie ma zatem charakteru doradczego ani konsultacyjnego. Istotą tych usług nie jest również udzielanie informacji handlowych, jeżeli nie służą one bezpośrednio sprzedaży. Ponadto, usługi pośrednictwa handlowego nie stanowią usług przetwarzania danych, czy też usług badania rynku. W efekcie usługi pośrednictwa handlowego nie mają charakteru podobnego do usług wymienionych w art. 15e ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.p.

I SA/Gd 1534/19

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną w przedmiocie podatku dochodowego od osób prawnych Sąd stanął na stanowisku, że na podstawie art. 15e ust. 11 pkt 2 u.p.d.o.p. uprawnionymi do korzystania z wyłączenia z limitu są tylko te podmioty, które czynnie refakturowują (przenoszą) koszt usługi na inny podmiot z Grupy. Finalny odbiorca refakturowanej usługi nie korzysta ze zwolnienia z ograniczenia wyłączenia z kosztów uzyskania przychodów. Sama refaktura, dokonana przez podmiot powiązany na rzecz innego podmiotu powiązanego nie jest objęta limitem z art. 15e ust. 1 u.p.d.o.p. Spółka skarżąca nie jest podatnikiem, który refakturowuje koszty usług ubezpieczenia, lecz jest podmiotem, na którego te koszty są refakturowane. Dlatego też poniesiony przez Spółkę wydatek w związku z alokacją kosztów ubezpieczenia dokonany przez podmiot powiązany nie stanowi kosztów usług, o których mowa w art. 8 ust. 2a u.p.t.u., co oznacza, że przepis art. 15 ust. 11 pkt 2 u.p.d.o.p nie ma zastosowania w przypadku skarżącej.

2 Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz.U. 2019r., poz. 1387 – dalej u.p.d.o.f.)

I SA/Gd 894/19

W rozpoznawanej sprawie spór dotyczył tego, czy dyspozycją znowelizowanego przepisu art. 23 ust. 1 pkt 46 u.p.d.o.f. objęte zostały również koszty eksploatacji samochodu osobowego, którego podatnik jest współwłaścicielem. Koszty używania samochodu osobowego zarówno stanowiącego własność, jak i będącego przedmiotem współwłasności podatnika, należy traktować jednakowo. Powołany przez skarżącego art. 23 ust. 1 pkt 46a dotyczący samochodów osobowych innych, niż określone w pkt 46, czyli będących składnikami majątku, o których mowa w art. 14 ust.1 pkt 1 u.p.d.o.f.

Sąd stanął na stanowisku, że wydatki związane z eksploatacją samochodu osobowego, który nie jest w działalności składnikiem majątku, wymienionym w art. 14 ust. 2 pkt 1 u.p.d.o.f., a którego skarżący jest współwłaścicielem, będą podlegały zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 46 ustawy u.p.d.o.f. zaliczeniu do kosztów uzyskania przychodów w wysokości 20%.

I SA/Gd 1317/19

W sprawie ze skargi na postanowienie w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania w sprawie wymiaru zaliczek podatku dochodowego od dochodów z działów specjalnych produkcji rolnej, ustalanych przy zastosowaniu norm szacunkowych dochodu, Sąd stanął na stanowisku, że niewywiązanie się przez stronę z obowiązków, o których mowa w art. 43 u.p.d.o.f. nie jest równoznaczne z utratą prawa do ustalenia podstawy opodatkowania w sposób wskazany w art. 24 ust. 4 u.p.d.o.f. Przepis art. 43 ust. 1 u.p.d.o.f. nie przewiduje odrębnej regulacji w przypadku przekroczenia terminu w nim wskazanego, a więc z pominięciem art. 15 ust. 1 i 2 i art. 24 ust. 4 w zw. z art. 24a ust. 2 i 4 u.p.d.o.f. Zatem pomimo złożenia deklaracji z przekroczeniem terminu, w przypadku braku zgłoszenia zamiaru założenia ksiąg podatkowych, bądź braku obowiązku podatnika prowadzenia ksiąg rachunkowych, organ jest zobligowany do decyzyjnego określenia wysokości zaliczek od dochodów z działów specjalnych produkcji rolnej przy zastosowaniu norm szacunkowych dochodu.

I SA/Gd 1067/18

Zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 126 u.p.d.o.f. warunkiem tzw. Ulgi meldunkowej jest spełnienie wszystkich wymogów materialnoprawnych. Przepis powinien być interpretowany bez nadmiernego formalizmu w odniesieniu do wymogu

o charakterze formalnym. W przeciwnym wypadku wymóg taki może stać się swoistą pułapką powodującą, że ulga stanie się instytucją pozorną.

I SA/Gd 385/19

Zasadniczy spór w sprawie dotyczył interpretacji przepisów art. 21 ust. 1 pkt 131 w zw. z ust. 25 pkt 1 lit. d) i ust. 26 u.p.d.o.f. Strona dowodziła, że wydatkowanie przychodu ze sprzedaży nieruchomości stanowi przesłankę zwolnienia jeśli wydatek był przeznaczony na budowę domu mieszkalnego (zakup materiałów budowlanych) oraz na częściową spłatę kapitału i odsetek od kredytu zaciągniętego wspólnie z mężem na budowę domu usytuowanego na działce, którą przed zawarciem związku małżeńskiego nabył obecny mąż skarżącej, do jego majątku odrębnego.

Sąd stanął na stanowisku, że nie powstaje z mocy prawa na rzecz współmałżonka współwłasność domu wzniesionego przez oboje małżonków w czasie trwania wspólności majątkowej na gruncie, do którego prawo własności przysługiwało wyłącznie drugiemu z małżonków, zatem brak przesłanek zwolnienia.

I SA/Gd 475/15

Istota sporu w sprawie sprowadzała się do wykładni przepisu art. 25 ust. 1 u.p.d.o.f. oraz uprawnień organu podatkowego określenia dochodu podatnika z transakcji z podmiotem powiązanym.

Przepis art. 25 ust. 1 u.p.d.o.f. w brzmieniu obowiązującym w 2012 r. nie rozwijał wprawdzie sformułowania "bez uwzględnienia warunków wynikających z tych powiązań", skoro jednak są to warunki "różniące się od warunków, które ustaliłyby między sobą niezależne podmioty", już na gruncie wykładni językowej i podstawowych reguł wynikania logicznego należy uznać, iż pomijane (nieuwzględniane) przy określaniu dochodu podatnika warunki wynikające z powiązań powinny być - jeżeli zachodzi taka konieczność dla prawidłowego zastosowania metod szacowania dochodu - zastępowane warunkami, które ustaliłyby między sobą podmioty niezależne. Innymi słowy, jeżeli warunkiem transakcji wynikającym z powiązań była jej nieodpłatność, a istniały podstawy do przyjęcia, iż podmioty niezależne dokonałyby takiej transakcji odpłatnie, zasadne było zastąpienie warunku nieodpłatności - odpłatnością. Konieczność taka nie musi zawsze występować, ponieważ pozostałe, niezakwestionowane warunki danej transakcji mogą być wystarczające dla określenia dochodu, "jakiego należałoby oczekiwać, gdyby wymienione powiązania nie istniały".

3. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz. U. 2018r. poz. 2174 – dalej u.p.t.u.)

I SA/Gd 847/19

Spór dotyczył ustaleń faktycznych co do przedmiotu dokonanej transakcji i istnienia lub nieistnienia obowiązku podatkowego z punktu widzenia uregulowań przepisu art. 6 pkt 1 ustawy u.p.t.u. Według strony czynność dostawy maszyn i urządzeń do obróbki drewna, dokumentowana wystawioną fakturą VAT odnosi się jedynie do składników materialnych, natomiast według organu dotyczy zbycia przedsiębiorstwa.

Sąd stwierdził, że organ zasadnie skonstatował, iż nabyte obiekty i sprzęt stanowiły całość użytkową samodzielnie realizującą określone zadania gospodarcze, odpowiadającą definicji przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ K.c., a nie pojedynczy sprzęt. Organ prawidłowo uwzględnił fakt przejścia na nabywcę nie tylko majątku trwałego, prawa własności do nieruchomości, ale też cesję praw i obowiązków wynikających z umów sprzedaży drewna, spłatę zobowiązań zbywcy, korzystanie z tego samego numeru telefonu, pozyskanie tych samych wartości niematerialnych jak renoma firmy, a także miejsce prowadzenia działalności.

I SA/Gd 1059/18

Kwestię sporną w sprawie stanowiło, czy w stosunku do skarżącej gminy, w związku z otrzymywaniem przez nią opłat wnoszonych przez osoby korzystające z pomocy społecznej w postaci usług szczegółowo opisanych we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej, a mieszczących się w kategorii pomocy społecznej, można zastosować art. 15 ust. 6 u.p.t.u., zgodnie z którym nie uznaje się za podatnika organów władzy publicznej oraz urzędów obsługujących te organy w zakresie realizowanych zadań nałożonych odrębnymi przepisami prawa, dla realizacji których zostały one powołane, z wyłączeniem czynności wykonywanych na podstawie zawartych umów cywilnoprawnych.

Odwołując się do treści przepisów ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 994 ze zm.) - dalej: „u.s.g.”, oraz ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1769 ze zm.) - dalej: „u.p.s.”, Sąd stanął na stanowisku, że realizując zadania z zakresu pomocy społecznej przez zapewnienie osobom uprawnionym usług w ramach pomocy społecznej (szczegółowo opisanych we wniosku) realizowanych poprzez jednostkę budżetową gminy i ustalanie z tego tytułu odpłatności, skarżąca wykonuje nałożone na nią przepisami prawa zadania władzy publicznej, dla realizacji których została powołana. Wykonując te zadania skarżąca działa w sposób władczy i wyłącznie w sferze publicznoprawnej. Udzielenie przewidzianej w u.p.s. pomocy następuje w drodze decyzji administracyjnej, podobnie jak ustalenie odpłatności, podlegającej rygorom daniny publicznoprawnej, a przy tym świadczenie może być skierowane wyłącznie do osoby spełniającej kryteria określone prawem, która z kolei nie może swobodnie dysponować przyznanym jej świadczeniem (por. art. 11 ust. 1 u.p.s.). Podsumowując Sąd podniósł, że pomiędzy gminą jako organem władzy publicznej a świadczeniobiorcą pomocy społecznej istnieje wyłącznie stosunek publicznoprawny i nie występują żadne elementy o charakterze cywilnoprawnym.

I SA/Gd 732/19

Kwestią sporną w sprawie było ustalenie proporcji (tzw. przewspółczynnika) odliczenia podatku naliczonego w ramach prowadzonej przez skarżącą gminę działalności wodociągowo-kanalizacyjnej. Sąd wskazał, że skarżąca gmina, będąca zarejestrowanym czynnym podatnikiem VAT, z jednej strony ponosi z ww. tytułu wydatki inwestycyjne i bieżące, z drugiej zaś - świadczy usługi zarówno na rzecz podmiotów zewnętrznych (tj. usługi opodatkowane podatkiem od towarów i usług), jak i usługi na rzecz jednostek własnych (tj. usługi spoza systemu VAT). Działalność gminy cechuje zatem charakter mieszany, co przekłada się na rozmiar dokonywanych przez nią odliczeń w zakresie VAT.

W ocenie Sądu, nie ma przeszkód prawnych, aby w odniesieniu do wydatków na konkretną działalność gospodarczą prowadzoną przez gminę, jako podatnika podatku od towarów i usług, zastosować odrębnie wyliczony współczynnik proporcji, jeśli będzie on stanowił bardziej reprezentatywny w danym przypadku sposób określenia proporcji. Cechy konstrukcyjne systemu VAT uzasadniają wykładnię art. 86 ust. 2a-2b i ust. 2h u.p.t.u. dopuszczającą możliwość określenia proporcji odliczenia podatku naliczonego w odniesieniu do konkretnego rodzaju działalności wykonywanej przez gminę. Tym samym, nawet tam, gdzie ustawodawca dopuszcza możliwość ustalenia konkretnego wzoru w drodze rozporządzenia, podatnikowi (gminie) pozostawiono swobodę i możliwość rozliczenia podatku według proporcji bardziej reprezentatywnej dla prowadzonej przez nią działalności i dokonywanych nabyć towarów i usług. Podejście takie uwzględnia złożoną strukturę działań realizowanych przez jednostkę samorządu terytorialnego i urzeczywistnia jej uprawnienie, jako podatnika podatku VAT, do wyboru metody najbardziej reprezentatywnej, pozwalając na poszukiwanie klucza

odpowiadającego specyfice realizowanej działalności i dokonywanych nabyć, a w rezultacie na odliczenie podatku w proporcji możliwie najbardziej odpowiadającej związkowi zakupów z działalnością opodatkowaną.

I SA/Gd 1034/19

Jedną z kwestii spornych w sprawie było zastosowanie tzw. mechanizmu odwrotnego obciążenia podatkiem od towarów i usług z tytułu nabycia od wykonawców usług związanych z zakupem i montażem instalacji grzewczych w związku z realizacją przez skarżącą gminę projektu mającego na celu zmniejszenie emisji dwutlenku węgla na terenie gminy przez rozbudowę sieci ciepła miejskiego oraz wymianę przydomowych palenisk węglowych na alternatywne instalacje grzewcze.

Sąd wskazał, że rozliczenie podatku na zasadzie mechanizmu odwróconego obciążenia ma zastosowanie, jeśli usługodawca i usługobiorca są podatnikami VAT czynnymi, usługodawca jest podwykonawcą usługobiorcy, czyli usługodawca nie jest generalnym wykonawcą usług i jego sprzedaż nie jest zwolniona na podstawie art. 113 ust. 1 i 9 up.t.u., a świadczenie dotyczy usług wymienionych w załączniku nr 14 do ustawy (poz. 2-48), objętych wskazanymi tam symbolami PKWiU.

Zdaniem Sądu, gmina realizując inwestycję w zakresie źródeł ciepła, polegającą na zakupie i montażu instalacji grzewczych, nie występowała w roli podwykonawcy. To gmina faktycznie realizowała inwestycję w zakresie źródeł ciepła w ramach projektu.

Gmina, realizując projekt, występowała jako główny inwestor, a nie - jak przyjął organ interpretacyjny - główny wykonawca. Sąd zwrócił uwagę, że wybrany w przetargu wykonawca nie jest usługodawcą świadczącym usługi jako podwykonawca w rozumieniu art. 17 ust. 1h u.p.t.u., zaś mieszkańcy nie są zleceniodawcami usług wykonywanych w ramach projektu, lecz odbiorcami usług termomodernizacji świadczonych przez gminę, przy czym przeniesienie przez gminę prawa własności instalacji po upływie okresu trwałości projektu nie zmienia pozycji skarżącej jako inwestora, realizującego całościowo inwestycję w zakresie wymiany źródeł ciepła na terenie gminy. W rezultacie Sąd uznał, że zakup i montaż instalacji grzewczych, dokonywany w ramach świadczenia realizowanego przez wykonawcę na rzecz inwestora (w tym wypadku gminę) będzie podlegał opodatkowaniu według zasad ogólnych. Oznacza to, że podatek VAT należny rozliczany będzie przez wykonawcę, a inwestor (gmina) otrzyma fakturę na kwotę należności za wykonane usługi, zawierającą podatek VAT. Tym samym, mechanizm odwróconego obciążenia nie będzie miał zastosowania.

I SA/Gd 557/19

Zawiadomienie o wykreśleniu podatnika z rejestru VAT na podstawie art. 96 ust. 9a pkt 5 u.p.t.u. powinno zawierać uzasadnienie. Sąd wskazał, że skoro ustawodawca zamieścił w przepisie art. 96 ust. 9a pkt 5 u.p.t.u. przesłanki, których spełnienie powoduje wykreślenie podatnika z rejestru podatników podatku VAT, to fakt ziszczenia się tych przesłanek powinien zostać jasno zakomunikowany podatnikowi,. W przeciwnym razie nie zostanie zrealizowane prawo podatnika gwarantowane art. 121 Ordynacji podatkowej, umożliwiające podjęcie skutecznej obrony. Dokonanie zawiadomienia w formie czynności materialno-technicznej nie oznacza, że czynność ta może nie zawierać uzasadnienia. Przeciwnie, czynność tę należy postrzegać przez pryzmat art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

I SA/Gd 490/19

Spór w sprawie dotyczył tego, czy dotacja współfinansowana ze środków Unii Europejskiej otrzymana przez skarżącego na wsparcie szkoleniowe i doradcze na rzecz mikro, małych i średnich przedsiębiorców, miała bezpośredni wpływ na cenę świadczonych w tym zakresie usług. W konsekwencji ocenie podlegało, czy wartość

otrzymanej dotacji na pokrycie kosztów kwalifikowanych związanych z realizacją projektu stanowi podstawę opodatkowania w rozumieniu art. 29a ust. 1 u.p.t.u. Sąd podzielił stanowisko organu, że w sytuacji, gdy podatnik dla konkretnej dostawy towarów lub konkretnego świadczenia usług otrzymuje od innego podmiotu dofinansowanie, np. w postaci dotacji stanowiącej dopłatę do ceny towaru lub usługi - tego rodzaju dofinansowanie stanowi uzupełniający element podstawowy opodatkowania z tytułu tej dostawy lub świadczenia. Natomiast dotacje mające na celu dofinansowanie ogólnych kosztów działalności nie stanowią zapłaty w rozumieniu art. 29a ust. 1 u.p.t.u., a tym samym nie wpływają na podstawę opodatkowania danej czynności.

I SA/Gd 1107/18

Sprawa dotyczyła obejścia przez spółkę prawa podatkowego rozumianego jako nadużycie tego prawa, celem osiągnięcia korzyści sprzecznych z prawem podatkowym - co uzasadniało zastosowanie art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. c ustawy u.p.t.u.

Sąd rozpoznając sprawę stwierdził, że na gruncie podatku od towarów i usług, nadużycie prawa w rozumieniu art. 58 § 2 k.c. w zw. z art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. c u.p.t.u. należy rozumieć jako zachowanie sprzeczne z celem gospodarczo-społecznym prawa do odliczenia podatku wyrażonym w art. 86 ust. 1 u.p.t.u. Spółka mimo formalnego spełnienia przesłanki do realizacji tego prawa, ukształtowała czynność w celu uzyskania korzyści podatkowej, której przyznanie pozostawałoby w sprzeczności z celem tej normy.

I SA/Gd 895/19

Spór w sprawie dotyczył tego, czy gmina prowadząca stołówkę szkolną realizuje zadania publiczne w zakresie edukacji, a w konsekwencji czy jest podatnikiem podatku VAT w rozumieniu art. 15 u.p.t.u., a sprzedaż posiłków na rzecz dzieci i uczniów oraz pracowników zarówno pedagogicznych, jak i administracyjnych korzysta ze zwolnienia przewidzianego w art. 43 ust. 1 pkt. 24 lit. a ustawy u.p.t.u.

Zdaniem Sądu gmina nie jest podatnikiem podatku VAT realizując zadania w zakresie edukacji w postaci organizacji: stołówek szkolnych, wypoczynku dzieci i młodzieży, uczestnictwa dzieci i młodzieży w widowiskach artystycznych i nauce pływania oraz uczestnictwa dzieci i młodzieży w wymianie międzynarodowej. Zorganizowanie stołówki (wyżywienia) dla dzieci jest zadaniem szkoły realizowanym w ramach szeroko pojętej edukacji, które należy do zadań publicznych gminy realizowanych jako organ władzy publicznej.

4. Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1170 – dalej u.p.o.l.)

I SA/Gd 560/19

Spór dotyczył rozstrzygnięcia, czy w stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 2017 r. Spółka mając na względzie brak możliwości zastosowania art. 4 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. ze względu na ujęcie części budowli elektrowni wiatrowej w ramach środków trwałych, których wartość początkowa odnosi się także do elementów nie stanowiących przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości, powinna określić podstawę opodatkowania na poziomie ich wartości rynkowej na dzień powstania obowiązku podatkowego, tj. na dzień 1 stycznia 2017 r., zgodnie z art. 4 ust. 5 u.p.o.l.

Sąd stanął na stanowisku, że organ interpretacyjny zasadnie przyjął, że jeżeli podatnik dokonuje odpisów amortyzacyjnych od poszczególnych elementów składających się na elektrownię wiatrową, to podstawą opodatkowania jest wartość początkowa takiej elektrowni wynikająca z prowadzonej ewidencji środków trwałych. Przepis art. 4 ust. 3 u.p.o.l. nie wymaga, aby budowla stanowiła zindywidualizowany,

odrębny przedmiot opodatkowania czy też środek trwały. Podstawą opodatkowania podatkiem od nieruchomości nie jest bowiem wartość środka trwałego, lecz wartość budowli lub jej części ustalana w oparciu o przepisy o podatkach dochodowych. Dlatego też na określenie podstawy opodatkowania nie ma wpływu okoliczność, że w ewidencji środków trwałych podatnicy dokonują odrębnie odpisów amortyzacyjnych dla urządzenia technicznego i odrębnie dla części budowlanych oraz że dla poszczególnych elementów odrębnie ustalono wartość początkową. Przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości nie są środki trwałe, ale budowle lub ich części w rozumieniu u.p.o.l.

I SA/Gd 1058/19

Kontrolowaną przez Sąd uchwałą Rada Gminy postanowiła, że zwolniona z opłaty targowej jest sprzedaż dokonywana podczas imprez, festynów i kiermaszów organizowanych lub współorganizowanych przez Gminę.

Zdaniem Sądu, użyte w art. 19 pkt 3 u.p.o.l. sformułowanie "inne niż wymienione w ustawie zwolnienia przedmiotowe" przesądza o tym, że zwolnienie może dotyczyć tylko i wyłącznie przedmiotu opodatkowania. Upoważnienie dotyczy wyłącznie przedmiotu objętego opłatą, a więc sprzedaży, bez możliwości identyfikacji konkretnego podatnika. Ustalone w zaskarżonej uchwale zwolnienie z opłaty targowej, ma charakter podmiotowo – przedmiotowy. Ustalając zwolnienie z opłaty targowej wyróżniono organizatora/współorganizatora/ imprezy, festynu i kiermaszu, jakim jest Gmina, podczas gdy przy sprzedaży dokonywanej w podobnych okolicznościach, organizowanej przez inne podmioty, dokonujący sprzedaży byłiby zobligowani do uiszczenia opłaty targowej. W konsekwencji oznacza przekroczenie ustawowej delegacji do ustanawiania zwolnienia określonego w art. 19 pkt 3 u.p.o.l.

I SA/Gd 1159/18

Przedmiotem sporu w sprawie była wykładnia przepisów art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., zgodnie z którymi przez grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej należy rozumieć grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą.

Sąd zwrócił uwagę, że skonstruowana w art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. definicja legalna związku przedmiotu opodatkowania z działalnością gospodarczą może rodzić wątpliwości odnośnie dopuszczenia przez ustawodawcę możliwości posiadania przez podmiot będący przedsiębiorcą także majątku osobistego (niegospodarczego), który nie powinien być rozpoznawany jako związany z działalnością gospodarczą.

Problem oddzielenia majątku osobistego od majątku związanego z działalnością gospodarczą nie powstanie w przypadku nieruchomości stanowiących przedmiot własności (lub innego prawa wymienionego w art. 3 ust. 1 pkt 2-4 u.p.o.l. przysługującego osobom prawnym lub jednostkom organizacyjnym nieposiadającym osobowości prawnej, których istota (ustrój prawny) wiąże się z prowadzeniem działalności gospodarczej. Takimi podmiotami są np. wpisywane do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego spółki prawa handlowego (zarówno kapitałowe, jak i osobowe). Natomiast w przypadku osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą wybór właściwej stawki podatku od nieruchomości (przyjętej dla nieruchomości związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, bądź dla nieruchomości o innych funkcjach) powinien zostać poprzedzony ustaleniem, jakie nieruchomości związane są z aktywnością podatnika - przedsiębiorcy, a jakie należą do jego majątku osobistego (w założeniu niezwiązanego z działalnością gospodarczą).

I SA/Gd 627/19

Jedną z kwestii spornych w sprawie było opodatkowanie przez organy podatkowe stanowiących własność skarżącej domków kempingowych. Odnosząc się do powyższej

kwestii Sąd wskazał, że domki letniskowe, ze względu na brak trwałego związania z gruntem, nie mogą być zaliczone do budynków, a ze względu na funkcję - nie są także obiektami małej architektury. Oceniając, czy stanowią one budowle w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. podlegające opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, Sąd podniósł, że domki kempingowe, stanowiące tymczasowe obiekty budowlane w rozumieniu Prawa budowlanego, niepołączone trwale z gruntem, nie zostały *expressis verbis* wymienione w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego, który zawiera definicję legalną budowli. Domki kempingowe nie zostały także wymienione wprost jako budowle w żadnym innym przepisie Prawa budowlanego ani w załączniku do niej. Tym samym, uznanie przez organy podatkowe domków kempingowych skarżącej za budowle podlegające opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości było rezultatem nieprawidłowej wykładni przepisów art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w zw. z art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego.

I SA/Gd 326/19

Sprawa dotyczyła problematyki związanej z możliwością zakwalifikowania stacji elektroenergetycznej wraz ze wszystkimi urządzeniami technicznymi do kategorii budowli podlegającej opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l.

Zdaniem Sądu stacja elektroenergetyczna wraz z jej urządzeniami i aparaturą elektroenergetyczną oraz osłonami tych urządzeń (chroniącymi je przed zewnętrzną ingerencją) tworzą jedną funkcjonalną, integralną całość techniczno-użytkową, stanowiącą jeden obiekt budowlany. Połączenie z siecią przesyłu i funkcja, jaką pełnią urządzenia i aparatura elektroenergetyczna sprawiają, że stanowią one jeden obiekt budowlany w postaci sieci elektroenergetycznej.

Sąd stwierdził, że wskazanie związku techniczno-użytkowego pozwala na opodatkowanie podatkiem od nieruchomości, jako budowli, w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., obiektu budowlanego o złożonej budowie, będącego obiektem kompletnym, tzn. takim, którego wykorzystanie wszystkich fizycznie połączonych elementów pozwala na realizowanie funkcji, dla których został stworzony. Bez znaczenia pozostaje natomiast sposób wytworzenia czy zamontowania elementów, sposób ich połączenia z gruntem oraz możliwość wymiany urządzeń. W przypadku sieci elektroenergetycznej budowlą jest zbiór poszczególnych elementów konstrukcyjnych oraz urządzeń i instalacji, które zostały połączone w celu realizacji zadania, jakim jest przesyłanie i dystrybucja prądu. Elementy te we wzajemnym powiązaniu stanowią całość techniczno-użytkową tworząc budowlę podlegającą opodatkowaniu.

I SA/Gd 1043/18

Spór dotyczył rozstrzygnięcia, czy organ zasadnie uznał, że stanowiące własność strony skarżącej kontenery mobilne należy uznać za budowle w rozumieniu u.p.o.l., a co za tym idzie, czy prawidłowo organ odmówił stwierdzenia nadpłaty w podatku od nieruchomości za 2011 r. W ocenie Sądu mobilne kontenery nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

5. Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz.U. 2019 r., poz. 2010 – dalej u.c.p.g.)

I SA/Gd 1020/19

Właściciel każdej nieruchomości zamieszkałej ma obowiązek poddać się rygorom gminnego systemu gospodarowania odpadami komunalnymi. Samodzielne gospodarowanie odpadami nie zwalnia właściciela od obowiązku ustawowego. W sytuacji, gdy właściciel nieruchomości nie złoży deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, organ uprawniony jest na podstawie art. 60

u.c.p.g. do określenia w drodze decyzji wysokości tej opłaty przyjmując stawkę opłaty dla odpadów zbieranych nieselektywnie.

Sąd uznał, że w przypadku gdy gmina nie realizuje obowiązku odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, właściciel nieruchomości jest obowiązany do przekazania odpadów komunalnych, na koszt gminy, podmiotowi odbierającemu odpady komunalne od właścicieli nieruchomości (art. 6s u.c.p.g.). Nadal jednak w takiej sytuacji właściciel nieruchomości ma obowiązek uiścić opłatę, o jakiej mowa w art. 6h u.c.p.g.

I SA/Gd 1460/19

Sprawa dotyczyła zakwestionowania legalności uchwały Rady Miejskiej w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi z uwagi na to, że rada gminy przekroczyła umocowanie wynikające z ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach i uchwaliła sposób obliczania wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w oparciu o indywidualnie określoną metodę obliczania zużycia wody, odmienną dla dwóch grup właścicieli nieruchomości co doprowadziło do niedopuszczalnego podmiotowego zróżnicowania sposobu naliczania opłat.

W ocenie Sądu dokonanie wyboru dodatkowych metod do ustalenia stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi dla wyodrębnionych dwóch grup właścicieli nieruchomości, wykracza poza zakres kompetencji organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego. W świetle brzmienia przepisów art. 6k ust. 1 pkt 1 oraz art. 6j ust. 1 i ust. 2 u.c.p.g. nie jest możliwe stosowanie metody, która różnicuje sposób obliczania opłaty ze względu na cechy lub właściwości, którym odpowiadają (lub nie odpowiadają) grupy właścicieli nieruchomości.

6. Ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 864 – dalej u.p.a.)

I SA/Gd 980/19

Przedmiotem sprawy była możliwość zwolnienia z opodatkowania podatkiem akcyzowym gazu ziemnego, który jest wykorzystywany do produkcji wodoru, zużywanego w kolejnych etapach procesu produkcji wyrobów energetycznych. Dopuszczalności przedmiotowego zwolnienia Spółka upatrywała w treści art. 31b ust. 3 pkt 3 u.p.a. Sąd wyraził pogląd, że zużycie gazu ziemnego do wytworzenia wodoru, wykorzystywanego w dalszym etapie do produkcji wyrobu energetycznego nie korzysta ze zwolnienia z opodatkowania podatkiem akcyzowym o jakim mowa w art. 31b ust. 3 pkt 3 u.p.a. Zgodnie z art. 21 ust. 3 dyrektywy Rady 2003/96/WE oraz w myśl art. 31b ust. 3 pkt 3 u.p.a., nie powinny być obciążone akcyzą wyroby akcyzowe przeznaczone do użycia w procesie produkcji wyrobów energetycznych. Tym samym każde zużycie wyrobów akcyzowych do celów innych niż bezpośrednio związanych z produkcją wyrobów energetycznych nie podlega zwolnieniu od akcyzy i powinno być opodatkowane na zasadach ogólnych.

7. Ustawa z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 43 – dalej RyczałtU)

I SA/Gd 393/17

W sprawie Sąd oddalił skargę podatnika na decyzję stwierdzającą wygaśnięcie decyzji ustalającej wysokość zryczałtowanego podatku opłacanego w formie karty podatkowej. Z ustaleń wynikało, że podatnik zatrudnił dwóch pracowników, mimo

że we wniosku o zastosowanie opodatkowania w formie karty podatkowej zadeklarował, że będzie prowadził działalność bez zatrudniania pracowników. Zgodnie z art. 36 ust. 1 pkt 1 lit. b) i ust. 7 RyczałtU, podatnik zobowiązany był zawiadomić naczelnika urzędu skarbowego o fakcie zatrudnienia pracowników, w terminie siedmiu dni od daty zatrudnienia każdego z nich. Zawiadomienie takie w wymaganym terminie nie zostało złożone, deklaracja PIT-4R nie może bowiem zostać uznana jako forma informowania organu podatkowego o zmianach mających wpływ na opodatkowanie w formie karty podatkowej.

Złożenie deklaracji PIT-4R nie jest równoznaczne z wypełnieniem obowiązku zawiadomienia organu podatkowego o okolicznościach mających wpływ na wysokość podatku w formie karty podatkowej, o którym mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1 lit. b) i ust. 7 RyczałtU.

8. Ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 300 – dalej u.s.u.s.)

I SA/Gd 1150/19

Zgodnie z art. 28 ust. 3a u.s.u.s. należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne ubezpieczonych, będących równocześnie płatnikami składek na te ubezpieczenia, mogą być w uzasadnionych przypadkach umarzone pomimo braku ich całkowitej nieściągalności. Regulacja ta nie ma jednak zastosowania do składek finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami tych składek. Zgodnie z art. 28 ust. 3a u.s.u.s. nie jest dopuszczalne rozpoznanie merytoryczne wniosku skarżącego o umorzenie należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za zatrudnionych pracowników i finansowanych przez płatnika tych składek oraz odsetek za zwłokę finansowanych przez płatnika składek należnych od nieopłaconych składek za zatrudnionych pracowników. Przepis powyższy dotyczy wyłącznie należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne „ubezpieczonych będących równocześnie płatnikami składek na te ubezpieczenia”.

9. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającym wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającym przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającym rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz. U. UE. L. z 2013 r. Nr 347 poz. 320).

I SA/Gd 1278/19

Sąd, dokonując oceny przyjętego przez organ standardu wniosku o dofinansowanie projektu zgłoszonego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego, stwierdził, że w art. 125 ust.3 lit.a) w zw. z art. 8 rozporządzenia ogólnego określone zostały wymogi pism składanych w trybie konkursu. Wnioskodawca ubiegający się o określone dofinansowanie w ramach danego konkursu jest zobowiązany rzetelnie i wyczerpująco przygotować wniosek. Sąd nie jest trzecią instancją badającą poprawność wniosku, lecz dokonuje kontroli prawidłowości oceny działania organu.

10. Ustawa z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 1813 – dalej u.p.s.d.)

I SA/Gd 658/19

Sąd uznał, że dla skorzystania z ulgi przewidzianej w art. 16 ust. 1 pkt 3 u.p.s.d. nie ma znaczenia faktyczny okres opieki sprawowanej przez skarżącego nad spadkodawcą. Przepis ten ustanawia materialno-formalny wymóg, zgodnie z którym dwuletni okres sprawowania opieki jest liczony od dnia poświadczenia podpisów przez notariusza. Sąd stwierdził, że niedopuszczalne jest dokonywanie wykładni *per non est*. Nieuwzględnienie wymogu sprawowania opieki przez co najmniej dwa lata od dnia poświadczenia podpisów przez notariusza prowadziłoby do tego, że fragment tego przepisu okazałby się zbędny.

11. Ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (t.j. Dz.U z 2019 r., poz. 1256 – dalej u.p.r.)

I SA/Gd 1004/18

Sprawa dotyczyła kwestii zasadności odmowy udzielenia podatkowej ulgi inwestycyjnej w podatku rolnym z tytułu wydatków poniesionych na budowę zbiorników na olej napędowy wraz z infrastrukturą towarzyszącą na terenie gospodarstwa rolnego, należącego do podatniczki.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 u.p.r. do obiektów i urządzeń służących ochronie środowiska należy zaliczyć przykładowo: oczyszczalnie ścieków, filtry kominowe, urządzenia kanalizacyjne, nowoczesne systemy centralnego ogrzewania, urządzenia służące utylizacji odpadów. Należy przyjąć, że obiekty spełniają warunek powyższy, gdy służą ochronie środowiska.

12. Ustawa z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 1519 – dalej u.p.c.c.)

I SA/Gd 293/19

Przedmiotem sporu była w rozpatrywanej sprawie kwestia odpowiedzialności notariusza za niepobranie podatku od zawartej w dniu 24 września 2013 r. umowy sprzedaży nieruchomości z uwagi na niezrealizowanie przesłanek do zastosowania zwolnienia z opodatkowania czynności na podstawie art. 9 pkt 2 lit. a p.c.c. w brzmieniu tego przepisu obowiązującym w dacie dokonania czynności notarialnej.

W ocenie Sądu, zastosowanie zwolnienia przewidzianego w art. 9 ust 2 lit. a p.c.c. jest uzależnione nie tylko od spełnienia kryterium formalnego, rozumianego jako wypełnienie przewidzianej w art. 2 ust. 1 u.p.c.c. normy obszarowej gruntów zaewidencjonowanych jako rolne, ale także od przeznaczenia nabytego gruntu na działalność rolniczą. Tego wymaga bowiem prawidłowo interpretowane wyłączenie przewidziane w art. 1 u.p.r. dla gruntów zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż działalność rolnicza.

WYDZIAŁ II

1. Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j.: Dz.U. z 2016 r., poz. 250 ze zm.), zwana dalej jako u.c.p.g.

W sprawie o sygn. akt II SA/Gd 43/19 Sąd kontrolował uchwałę Rady Gminy w przedmiocie przyjęcia regulaminu utrzymania czystości i porządku.

Problem w niniejszej sprawie dotyczył nałożonego przez organ obowiązku wyposażenia psów ras uznawanych za agresywne w obrozę i w kaganiec, oraz prowadzenia psa na uwięzi, a psa rasy uznawanej za agresywną lub w inny sposób zagrażającego otoczeniu – w nałożonym kagańcu. W ocenie Sądu, organ nakładając powyższy obowiązek, naruszył nakaz tworzenia przepisów w sposób zrozumiały i jasny dla adresatów, przy użyciu jednakowych określeń do oznaczenia jednakowych pojęć. Ponadto, organ posłużył się kategorią ustawową psów ras uznawanych za agresywne, używając jednocześnie kategorii niezdefiniowanej ustawowo i wysoce ocennej "lub w inny sposób zagrażającego otoczeniu", co narusza art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g., który upoważnia do określenia obowiązków osób utrzymujących zwierzęta w taki sposób, by osiągnąć skutki wyznaczone przez cele określone przez ustawodawcę.

Sąd zakwestionował również zapis uchwały, zgodnie z którym zwolnienie zwierząt domowych z uwięzi jest dopuszczalne wyłącznie na terenach zielonych do tego przeznaczonych i specjalnie oznakowanych, w sytuacji, gdy właściciel ma możliwość sprawowania kontroli nad ich zachowaniem (nie dotyczy psów ras uznawanych za agresywne) oraz zgodnie z którym, zwolnienie psów ze smyczy na terenie nieruchomości może mieć miejsce w sytuacji, gdy nieruchomość jest ogrodzona w sposób uniemożliwiający jej opuszczenie przez psa i wykluczający dostęp osób trzecich. Zdaniem Sądu takie rozwiązanie wykracza poza upoważnienie ustawowe zawarte w art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g., dotyczące ustalenia sposobu postępowania ze zwierzętami domowymi na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku. Sąd wskazał, że prawidłową redakcją przepisu realizującego upoważnienie z art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. byłaby treść przewidująca wyjątki uzasadniające odstępianie od obowiązku wyprowadzania psów w obroży i w kagańcu, wynikające z rasy, uwarunkowań behawioralnych, wieku, stanu zdrowia i cech anatomicznych.

Ponadto, za niedopuszczalny i ustanowiony z przekroczeniem delegacji ustawowej Sąd uznał zapis nakładający na właścicieli nieruchomości obowiązek uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodnika położonego wzdłuż nieruchomości oraz z części nieruchomości do użytku publicznego, tj. podwórzy, bram i przejść, niezwłocznie po ich pojawieniu się. W ocenie Sądu, zapis ten stanowi nieuprawnioną modyfikację przepisu art. 5 ust. 1 pkt 4 u.c.p.g. a nie realizację przepisu art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b tej ustawy a określenie częstotliwości, czasookresu wykonywania tych obowiązków nie zostało przewidziane w obowiązkach uregulowanych w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. b.

II SA/Gd 886/18

Sprawa dotyczyła zakwestionowania przez Prokuratora szeregu postanowień uchwały Rady Miejskiej w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku w gminie m.in. zapisu, który zobowiązywał osoby utrzymujące psy do wyprowadzania je na smyczy, a psy należące do ras uznanych za agresywne lub mieszańce tych ras, dodatkowo w kagańcu.

Sąd, stwierdzając nieważność takiego zapisu uchwały, wskazał, że co do zasady nakładanie obowiązków na właścicieli utrzymujących zwierzęta domowe jest zgodne z celem art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Niemniej jednak obowiązki te muszą pozostawać w zgodzie z zasadą proporcjonalności wyrażoną w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Analizowany przepis Regulaminu został sformułowany w sposób kategoriowy i niedopuszczający wyjątków, nie uwzględniając specyficznych cech biologicznych, wieku, stanu zdrowia, fizjologii zwierząt, jak również bardziej rygorystycznie niż przewidziane to zostało w ustawach.

Sąd stwierdził również, że generalny nakaz wyprowadzania psów na smyczy, a psów ras agresywnych oraz mieszańców tych ras dodatkowo w kagańcu, niezależnie

od jego cech i innych uwarunkowań (w tym choroby, wieku) może w określonych sytuacjach prowadzić do działań niehumanitarnych. Ponadto, ograniczenia uprawnień właściciela psa bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków, muszą być wprowadzane z poszanowaniem zasady proporcjonalności.

2. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j.: Dz.U. z 2018 r., poz. 1380 ze zm.), zwana dalej jako u.d.i.p.

W sprawie o sygn. akt **II SAB/Gd 125/18** Sąd rozpatrywał skargę na bezczynność Prezesa Sądu Okręgowego w Gdańsku w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej Sąd wskazał, że orzeczenia sądowe wraz z uzasadnieniami, jako wydane w sprawie przez sąd powszechny, w ramach jego działalności orzeczniczej opartej na przepisach prawa powszechnie obowiązującego, są informacjami publicznymi w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. i podlegają udostępnieniu w trybie i na zasadach określonych w u.d.i.p.

W sprawie o sygn. akt **II SAB/Gd 61/19** Sąd rozpatrywał skargę na bezczynność Prezesa Sądu Okręgowego w Gdańsku w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej. Sąd uznał, że informacja dotycząca wynagrodzenia, nagród (w tym nagroda roczna), dodatku za wysługę lat, zasiłku chorobowego za poszczególne miesiące sędziów sądu okręgowego, będących osobami pełniącymi funkcję publiczną, stanowi informację publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p.

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 290/19** Sąd uchylił decyzję o odmowie udzielenia informacji publicznej w postaci: skanów protokołów z posiedzeń Zarządu Spółki za rok 2016, przekazania skanów umów/umowy obowiązujących/obowiązującej na dzień złożenia wniosku na wynajem łoża na Stadionie; łącznej kwoty jaka została poniesiona w 2016 i 2017 r. na wynajęcie łoża na Stadionie, wskazując, że będąca przedmiotem żądania informacja ma charakter publicznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. Informacja ta dotyczy bowiem gospodarowania mieniem publicznym, do których zastosowanie mają przepisy o jawności wykorzystania środków publicznych, określone w ustawie o finansach publicznych. Co do zasady powinna zostać udostępniona, chyba że zachodzą okoliczności, uzasadniające odmowę jej udostępnienia, przy czym zgodnie z art. 5 ust. 2 zd. 1 u.d.i.p. – prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu m. in. ze względu na tajemnicę przedsiębiorcy. Sąd wyjaśnił, że tajemnicę przedsiębiorcy należy odkodować, powołując się na definicję tajemnicy przedsiębiorstwa zawartą w art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j.: Dz.U. z 2019 r., poz. 1010). Nie wystarczy samo przekonanie podmiotu dysponującego informacją o działalności przedsiębiorcy, że posiadane przez niego dane mają charakter poufny. Poufność danych musi być wyraźnie lub w sposób dorozumiany zmanifestowana przez samego przedsiębiorcę. To na nim spoczywa, w razie sporu, ciężar wykazania, że określone dane stanowiły tajemnicę przedsiębiorcy.

W sprawach o sygn. akt **II SAB/Gd 9/19, II SAB/Gd 10/19 i II SAB/Gd 11/19** Sąd kontrolował postępowanie organu w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej dotyczącej szczepionek. Rozpoznając sprawę Sąd uznał, że nie stanowią informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. dane, które odwołują się do wiedzy medycznej organu i implikują tezę, że stwierdzony lub nabyty niedobór odporności stanowi przeciwwskazanie do szczepienia, bądź wskazują na negatywny wpływ na organizm dziecka ustalonej ilości szczepień obowiązkowych, bądź szczepienia jako takiego. Sąd zauważył, że organów inspekcji sanitarnej nie obciąża obowiązek

gromadzenia informacji dotyczących badań nowo narodzonych dzieci w celu stwierdzenia liczby urodzeń z wrodzoną obniżoną odpornością, czy też potwierdzających lub wykluczających wpływ szczepień na aktywację czynników kancerogennych, ustalania ilości przypadków śmierci łóżeczkowej, czy też oceny wpływu poszczególnych składników szczepionek na zdrowie ludzi. Sąd stanął też na stanowisku, że informacja publiczna nie może prowadzić do kwestionowania obowiązującej regulacji prawnej poprzez wyrażanie przez organ aprobaty bądź dezaprobaty dla porządku prawnego, w ramach którego ten działa.

3. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1840), zwana dalej jako u.o.z.

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 791/18** Sąd kontrolował uchwałę Rady Gminy w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt na terenie Gminy w 2018 r., wydaną na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 11a ust. 1 u.o.z. Stwierdzając nieważność kontrolowanej uchwały Sąd wskazał, że Rada Gminy błędnie nie zaliczyła tej uchwały do aktów prawa miejscowego i w konsekwencji nie skierowała jej do publikacji w wojewódzkim dzienniku urzędowym. W § 3 tej uchwały postanowiono jedynie, że wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2018 r. i zostaje opublikowana w BIP, co rażąco narusza przepisy art. 40 ust. 1 i art. 42 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 4 ust. 1 i 2 w zw. z art. 13 pkt 2 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych.

4. Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1202 ze zm. – dalej Prawo budowlane).

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 54/19** Sąd, kontrolując decyzję nakazującą rozbiórkę obiektu budowlanego, wydaną na podstawie art. 48 ust. 4 Prawa budowlanego, przypomniał, że wdrożenie procedury legalizacyjnej wymaga wstępnej oceny zgodności samowolnie zrealizowanego obiektu z przepisami o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz z przepisami techniczno-budowlanymi. Negatywna ocena w zakresie zgodności wzniesionego obiektu budowlanego z powyższymi przepisami skutkuje wydaniem decyzji nakazującej rozbiórkę samowoli budowlanej. Jeśli więc legalizacja nie jest możliwa z uwagi na zawarte w art. 48 ust. 2 Prawa budowlanego obwarowania, wydanie decyzji o rozbiórce jest obligatoryjne i niezależne od woli organu.

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 348/19** Sąd wskazał, że postępowanie w sprawie pozwolenia na budowę nie może służyć zalegalizowaniu już zrealizowanej inwestycji. Decyzja w przedmiocie pozwolenia na budowę, wydawana na podstawie art. 35 Prawa budowlanego, dotyczyć może wyłącznie przyszłych zamierzeń inwestycyjnych, zatem zatwierdzenie projektu budowlanego i udzielenie pozwolenia na budowę może nastąpić tylko przed rozpoczęciem robót budowlanych. Jeśli roboty budowlane zrealizowano, wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę jest zbędne. W takiej sytuacji postępowanie administracyjne w tej sprawie staje się bezprzedmiotowe i jako takie powinno być umorzone w trybie art. 105 § 1 k.p.a.

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 81/19** Sąd badał legalność decyzji wydanej na podstawie art. 35 ust. 4 Prawa budowlanego, zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej pozwolenia na budowę dla inwestycji obejmującej budowę budynku usługowo-biurowego z garażem podziemnym wraz z zagospodarowaniem terenu i infrastrukturą techniczną w sytuacji, gdy jedna ze ścian budynku objętego inwestycją bezpośrednio styka się z budynkiem skarżącym.

Sąd wskazał, że w przypadku wzniesienia budynku w bezpośrednim sąsiedztwie obiektu budowlanego obowiązek poprzedzenia budowy ekspertyzą techniczną dotyczy wprost zagadnień natury techniczno-budowlanej i odnosi się do obowiązków projektanta na etapie sporządzania projektu budowlanego, a zatem jeszcze przed wszczęciem postępowania w sprawie pozwolenia na budowę. Natomiast organy architektoniczno-budowlane, w ramach przyznanych im kompetencji, nie tyle są uprawnione do merytorycznej kontroli ekspertyzy co do jej rzetelnego, zgodnego z przepisami k.p.a. i Prawa budowlanego, zweryfikowania w postępowaniu, w którym ogniskują się sprzeczne interesy różnych stron. W związku z tym, w sytuacji gdy treść ekspertyzy technicznej wzbudza wątpliwości skarżącej co do jej kompletności i przydatności dla oceny okoliczności wskazanych w § 206 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 1422 ze zm.), a wątpliwości te były artykułowane i sygnalizowane wyraźnie przez cały tok postępowania administracyjnego, to organy winny były te wątpliwości w sposób rzetelny i wnikliwy wyjaśnić w tym kierunku, ażeby treść ekspertyzy w pełni realizowała zasadniczy cel założony przez ustawodawcę, a mianowicie stwierdzenie, że budowa planowanego obiektu bezpośrednio sąsiadującego z obiektem już istniejącym nie spowoduje zagrożeń dla bezpieczeństwa użytkowników tego obiektu ani obniżenia jego przydatności do użytku. Pozwolenie na budowę przy granicy nieruchomości (w zbliżeniu do granicy) może być wydane wyłącznie wyjątkowo, gdy istnieją po temu szczególnie uzasadnione przyczyny. Niedopuszczalna jest sytuacja, w której żądanie inwestora zadecyduje o optymalnej zabudowie jego działki, zmuszając właściciela działki sąsiedniej do takiego sposobu korzystania z przysługującego mu prawa własności jaki odpowiadał sytuacji stworzonej przez inwestora.

Rozpoznając zarejestrowaną pod sygnaturą akt **II SA/Gd 38/19** skargę na decyzję wydaną na podstawie art. 35 ust. 4 Prawa budowlanego, odmawiającą udzielenia pozwolenia na budowę kompleksu usług komercyjnych ze stacją paliw wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą, Sąd stwierdził, że fakt, iż strefy ochronne inwestycji (stacji paliw) nie zamykają się w granicach działki inwestora, a ich znaczna część znajduje się na działkach sąsiednich, nie w każdej sytuacji stanowi naruszenie uzasadnionych interesów właścicieli tych nieruchomości, stanowiąc przeszkodę dla realizacji planowanej inwestycji. Sąd stanął na stanowisku, że określone w § 98 ust. 1 pkt 3 i § 124 ust. 1 pkt 3 i 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz.U. z 2014 r., poz. 1853 ze zm.), odległości elementów stacji paliw od budynków mieszkalnych jednorodzinnych, obiektów użyteczności publicznej oraz budynków mieszkalnych wielorodzinnych i zamieszkania zbiorowego, znajdują zastosowanie do zabudowy już istniejącej a nie hipotetycznej. Zdaniem Sądu, w omawianej regulacji wyraźnie rozróżniono odległość od działek niezabudowanych i od budynków, zatem nie jest możliwe traktowanie działki niezabudowanej jako zabudowanej i dokonywanie pod tym kątem analizy spełnienia warunków w zakresie odległości od sąsiedniej zabudowy, a skutki tej analizy rozpatrywać w kontekście spełnienia wymogów z art. 35 ust. 1 Prawa budowlanego.

W sprawie sygn. akt **II SA/Gd 95/19** Sąd stwierdził, że postanowienie wstępne sądu powszechnego, wydawane w toku postępowania o zniesienie współwłasności, którego celem jest umożliwienie wyodrębnienia samodzielnych lokali poprzez wykonanie robót adaptacyjnych może zostać uznane za wymagane przepisami Prawa budowlanego oświadczenie inwestora o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele

budowlane, o jakim mowa w art. 32 ust. 4 Prawa budowlanego, uprawniające do wykonania robót budowlanych także tych, które ewentualnie przekraczają zakres zwykłego zarządu nieruchomością. Postanowienie to stanowi nie tylko tytuł do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, ale także zastępuje konieczność uzyskania zgody na przeprowadzenie robót ze strony pozostałych współwłaścicieli, która to zgoda byłaby wymagana na gruncie Prawa budowlanego. Sąd uznał, że możliwe jest przedłużenie okresu obowiązywania tego postanowienia w trybie zarządzenia sędziego na podstawie art. 47 § 3 K.p.c. Organy administracji architektoniczno-budowlanej nie są władne do podważania wiarygodności aktów wydawanych przez sądy cywilne. Upnień kontrolnych w stosunku do tych aktów oraz procedury ich wydania, czy też doręczania stronom, nie posiada także sąd administracyjny.

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 104/19** Sąd uznał, że art. 49b Prawa budowlanego znajduje zastosowanie, gdy inwestor zrealizuje budowę na terenie innym niż zadeklarowany w dokonanej zgłoszeniu, do którego nie wykazuje posiadania uprawnień do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. W takim wypadku inwestor realizuje inną inwestycję niż objęta zgłoszeniem, poprzez zmianę jej lokalizacji.

5. Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j.: Dz.U. z 2018 r., poz. 1945 ze zm. – dalej u.p.z.p.)

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 400/19** kontroli Sądu poddana została uchwała w sprawie uchwalenia zmiany Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, która jest aktem organu jednostki samorządu terytorialnego z zakresu administracji publicznej, nie będącym jednak aktem prawa miejscowego. Sąd podkreślił, że przewidziana w orzecznictwie sądowoadministracyjnym możliwość zaskarżenia studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego w oparciu o art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r., poz. 506 ze zm.) została wywiedziona z wzajemnych relacji jakie występują między studium i uchwalonym na jego podstawie planem (art. 9 ust. 4 i art. 20 ust. 1 u.p.z.p.). Stwierdzając nieważność kontrolowanej uchwały w części dotyczącej nieruchomości skarżących, Sąd zauważył, że Rada Gminy, wbrew nakazowi zawartemu w art. 10 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p., ustalając przeznaczenie należących do skarżących działek nie uwzględniła, że w studium należy uwzględnić uwarunkowania wynikające z dotychczasowego przeznaczenia, zagospodarowania i uzbrojenia terenu. Sąd stwierdził również, że określenie w odniesieniu do działek skarżących przeznaczenia na cele rolne i łąki dokonane zostało z naruszeniem władztwa planistycznego. Wprowadzenie tak istotnego ustalenia co do kierunku zmian w przeznaczeniu spornego obszaru nie zostało przez Radę Miasta w sposób przekonujący uzasadnione, co umożliwia stwierdzenie, że Rada nie wyważyła interesu publicznego i interesów prywatnych.

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 422/19** Sąd oddalił skargę na uchwałę Rady Gminy w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wyjaśniając, że Rada Gminy, zgodnie z art. 17 pkt 6 lit. b tiret 8 u.p.z.p., była zobowiązana do dokonania uzgodnienia treści projektu planu miejscowego z uprawnionym organem ochrony konserwatorskiej. Wskazania zawarte w postanowieniu wojewódzkiego konserwatora zabytków o odmowie uzgodnienia ustaleń zawartych w przedłożonym projekcie mają dla organu uchwałodawczego charakter wiążący nie tylko ze względu na istotne znaczenie ochrony konserwatorskiej, ale także ze względu na formę i tryb, w którym orzeka organ współdziałający. Organ ten dokonuje bowiem "uzgodnienia" a nie wydaje "opinię", zaś sama procedura odbywa się w trybie art. 106 k.p.a. i kończy

się wydaniem aktu administracyjnego jakim jest postanowienie. Forma współdziałania, jaką jest uzgodnienie, w przeciwieństwie do opinii, ma charakter wiążący. Ratio legis instytucji "uzgodnienia" w procedurze planistycznej, polega więc na wiążącym wpływie stanowiska organu uzgadniającego na kształt normatywny postanowień planu, na co wskazują również konsekwencje, jakie ustawodawca wiąże z takim uzgodnieniem bądź brakiem uzgodnienia.

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 154/19** Sąd kontrolował decyzję w przedmiocie wstrzymania użytkowania terenu i wyznaczenia terminu, w którym należy wystąpić z wnioskiem o wydanie decyzji o warunkach zabudowy. Sąd wskazał, że zgodnie z art. 59 ust. 1 i 2 u.p.z.p. każda zmiana zagospodarowania terenu, co do zasady, wymaga ustalenia warunków zabudowy i art. 50 ust. 2 ustawy nie wprowadza wyjątków w odniesieniu do budowy obiektów budowlanych. Przepis art. 59 ust. 2 u.p.z.p. nakazuje stosować ust. 1 również do zmiany zagospodarowania terenu, która nie wymaga pozwolenia na budowę, z wyjątkiem tymczasowej, jednorazowej zmiany zagospodarowania terenu, trwającej do roku. Kwestia zastosowania tego przepisu nie jest jednoznaczna w orzecznictwie i doktrynie, jednak w ocenie sądu, dokonując wykładni wieloznacznego pojęcia "zmiany zagospodarowania terenu, która nie wymaga pozwolenia na budowę", należy dojść do wniosku, że chodzi tu o przypadki zmian zagospodarowania terenu niepolegających ani na wykonaniu robót budowlanych, ani na zmianie sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, a mimo to wymagających uzyskania decyzji o warunkach zabudowy. W konsekwencji, przepis ten ma odniesienie do stosunkowo rzadkich stanów faktycznych związanych z wykonywaniem robót, prowadzących do zmiany zagospodarowania terenu, które nie podlegają reglamentacji przepisami prawa budowlanego, a więc nie związanych z procesem budowlanym, np. dla zalesienia terenu, zorganizowania na nieruchomości składowiska, itp. Wybudowanie budynku prowadzi do zmiany zagospodarowania terenu i nieuzasadnione jest w niniejszym stanie faktycznym odnośnienie tej okoliczności do uzyskanej uprzednio przez inwestora decyzji o warunkach zabudowy dla siedliska.

W ocenie Sądu brzmienie art. 59 ust. 3 u.p.z.p. wskazuje, że znajdzie on zastosowanie tylko w okolicznościach, o których mowa w ust. 2 art. 59 tej ustawy. Przepis ten ma zastosowanie wyłącznie w przypadku zmiany zagospodarowania terenu niezwiązanej z wykonaniem robót budowlanych lub zmianą sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części bez uzyskania decyzji o warunkach zabudowy, z zastrzeżeniem tymczasowej, jednorazowej zmiany zagospodarowania terenu, trwającej do roku. Przepis art. 59 ust. 3 ustawy określa konsekwencje braku decyzji o warunkach zabudowy, która była wymagana prawem.

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 61/19** Sąd kontrolował legalność uchwały w sprawie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. Sąd uznał, że koncepcja przekształcenia ROD zlokalizowanych na terenach zurbanizowanych, dobrze skomunikowanych i uzbrojonych pod rozwój funkcji m.in. mieszkaniowo – usługowych jest w pełni uzasadniona i stanowi wynik prawidłowego rozważenia różnych potrzeb i aspektów funkcjonowania miasta. Zdaniem Sądu, dokonana przez organ gminy modyfikacja funkcji terenu, obecnie wykorzystywanego pod rodzinny ogród działkowy, nie przekroczyła więc ani zewnętrznych (wynikających z przepisów prawa), ani wewnętrznych (związanych z celami i przesłankami decyzyjnymi) granic władztwa planistycznego gminy. Przepisy ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o rodzinnych ogrodach działkowych (t.j.: Dz.U. z 2017 r., poz. 2756 ze zm.) nie ustanawiają bowiem szczególnego statusu terenów ROD w procesie stosowania u.p.z.p. Przepisy te nie tworzą ograniczeń w regulacji planistycznej w rozumieniu art. 15 ust. 2 pkt 9 u.p.z.p.

W sprawie **II SA/Gd 120/19** Sąd, na podstawie art. 28 ust. 1 u.p.z.p. kontrolował legalność uchwały w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego fragmentu miasta, wprowadzającej ograniczenia w zagospodarowaniu terenu sąsiadującego z obszarem przemysłowym, który według koncepcji organu ma podlegać dalszemu rozwojowi. Sąd wskazał, że plan przewidywał, że na terenach przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniowo-usługową (zabudowa mieszkaniowo-usługowa) dopuszcza się nową zabudowę usługową i ustalał zakaz budowy nowych budynków mieszkalnych i budynków o funkcji mieszanej mieszkaniowo-usługowej. Zdaniem Sądu, ustalenia zaskarżonego planu w zakresie dotychczas niezabudowanych działek mogą doprowadzić do konfliktów między interesami właścicieli nieruchomości zabudowanych w sposób zgodny z ówczesnym planem a interesami właścicieli, którzy na mocy nowego planu zostali uprawnieni do lokalizowania na swoich działkach jedynie określonego rodzaju zabudowy, której charakter może nie dać się pogodzić z istniejącą już zabudową. Sąd stwierdził, że obowiązek ważenia interesów, które ujawniają się na gruncie procedury związanej z kształtowaniem ładu przestrzennego, nie może ograniczać się tylko do analizy wpływu i zasadności danych ustaleń na całą koncepcję planistyczną, a więc związku interesów właścicieli nieruchomości objętych danym przeznaczeniem z interesem publicznym, ale również należy zbadać relacje interesów występujących na rozważanych do nowego przeznaczenia terenie. W tym zakresie organ uchwałodawczy winien wyjaśnić, dlaczego jednemu z tych interesów "wewnętrznych" przyznano prymat.

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 320/19** Sąd, kontrolując na podstawie art. 28 ust. 1 u.p.z.p. legalność uchwały w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, stwierdził, że zapis dopuszczający zabudowę zagrodową, obejmującą budynki mieszkalne, gospodarcze i gospodarskie oraz budowle rolnicze w ramach siedliska rolniczego lub budynki związane z gospodarką leśną pod warunkiem posiadania przez inwestora odpowiednio minimum 10 ha gruntów rolnych lub leśnych położonych na obszarze gminy i będących własnością inwestora, w odniesieniu do działek oddalonych od zwartej zabudowy wsi, położonych w enklawie otoczonej lasami, objętej formami ochrony przyrody, nie narusza władztwa planistycznego. Sąd stwierdził, że fakt dopuszczenia na terenie rolnym, na którym dotychczas nie była dopuszczalna jakakolwiek forma zabudowy mieszkaniowej, w tym siedliskowej, możliwości realizacji takiej zabudowy pod ściśle określonymi warunkami, jest przejawem rozważnego wyważenia praw indywidualnych (interesów obywateli) i interesu publicznego. Wprowadzone w planie ograniczenia zabudowy siedliskowej na gruntach poniżej 10 ha nie prowadzą do naruszenia zasady oparcia ustroju rolnego na gospodarstwach rodzinnych, bo o takim ich charakterze nie przesądza ich wielkość lecz charakter organizacji pracy. Plan nie wprowadził ograniczeń co do wielkości gospodarstw rolnych, tylko ograniczenia co do możliwości lokalizacji na gruntach rolnych zabudowy siedliskowej. „Klauzula rolna” nie pozbawia natomiast organów władzy możliwości regulowania kwestii ładu przestrzennych w kierunku przeciwdziałania rozdrabnianiu gospodarstw rolnych. Zapisy planu, jak wskazał Sąd, nie powodują również dyskryminacji rolników z mniejszym arealem ziemi poprzez uniemożliwienie im korzystania ze środków unijnych. Ani krajowe, ani unijne regulacje dotyczące wsparcia finansowego dla rolników nie statuuje warunku posiadania siedliska na gruntach rolnych, tylko warunek prowadzenia gospodarstwa rolnego. Do naruszenia zasady równości wobec prawa mogłoby dojść wyłącznie wówczas, gdyby doszło do różnicowania, dyskryminującego bądź faworyzującego, podmiotów charakteryzujących się wspólną cechą istotną.

W sprawie o sygn. akt II SA/Gd 376/18 Sąd wskazał, że decyzja organów obu instancji o odmowie ustalenia warunków zabudowy została oparta na niespełnieniu jednej z pięciu wymienionych w art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. przesłanek. Organy uznały bowiem, że brak zabudowy w obszarze analizowanym uniemożliwia ustalenie nawiązujących do sąsiedztwa elementów decyzji. Jednakże, jak zauważył Sąd, organy nie wyjaśniły kryteriów ustaleń obszaru analizowanego. W ocenie Sądu, § 3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. z 2003 r., nr 164, poz. 1588), niewątpliwie określa minimalną wielkość obszaru analizowanego, co nie oznacza, że niedopuszczalne jest wyznaczenie granic tego obszaru w odległości większej niż minimalna. Wyznaczanie obszaru powinno mieć na względzie interpretowaną szeroko ustawową zasadę dobrego sąsiedztwa.

6. Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 799 ze zm.), zwana dalej jako p.o.ś.

W sprawie o sygn. akt II SA/Gd 437/19 Sąd kontrolował postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu. Uchylając kontrolowane postanowienie Sąd wskazał, że na etapie badania dopuszczalności wszczęcia postępowania, kwestie ustalania przeznaczenia działek w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego czy też przekroczenia norm hałasu, w szczególności w związku z dopuszczeniem i przeprowadzeniem dowodów z pomiarów hałasu, nie mogły być przedmiotem oceny i analizy, dokonywanej poza ramami postępowania administracyjnego (wyjaśniającego). Dokonane w tym zakresie ustalenia faktyczne oraz analiza przepisów p.o.ś. mogły nastąpić wyłącznie po wszczęciu postępowania administracyjnego, a po jego prawidłowym przeprowadzeniu, organ, stosownie do art. 104 § 1 k.p.a., powinien był załatwić sprawę poprzez wydanie decyzji. Sąd wskazał przy tym, że regulacja art. 115a p.o.ś. stanowi specyficzną regulację. W świetle tego przepisu dowód potwierdzający wystąpienie przekroczenia dopuszczalnych norm natężenia hałasu jest przeprowadzany poza postępowaniem w przedmiocie dopuszczalnych norm natężenia hałasu. Decyzja w trybie art. 115a może zapaść dopiero wskutek uprzednich czynności kontrolnych, które dokonywane są poza postępowaniem jurysdykcyjnym, w ramach uprawnień właściwych służb kontrolnych. Dopuszczalne jest zatem przeprowadzenie pomiarów przed wszczęciem postępowania w sprawie wydania decyzji o dopuszczalnym poziomie hałasu i na ich podstawie podjęcie stosownych kroków, w celu załatwienia sprawy. Takie rozwiązanie można przyjąć tylko w sytuacji, gdy nikt nie kwestionuje prawidłowości prowadzonych pomiarów. Jeżeli jednak wyniki pomiarów uzyskane w ten sposób są kwestionowane, organ jest zobowiązany do przeprowadzenia dowodów uzupełniających w formie ponownych pomiarów, dokonanych w toku wszczętego postępowania. Tylko wówczas można przyjąć, że w sposób wszechstronny wyjaśnił on okoliczności stanu faktycznego i rozpoznał wszystkie podnoszone zarzuty.

W sprawie o sygn. akt II SA/Gd 14/19 Sąd kontrolował zarządzenie pokontrolne wydane na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz.U. z 2018 r., poz. 1471 ze zm.). Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska nakazał Parafii ograniczyć wykorzystanie instalacji nagłaśniającej w postaci elektronicznego dzwonu do zdarzeń wymienionych w art. 156 ust. 2 p.o.ś., tj. okazjonalnych uroczystości, uroczystości i imprez związanych z kultem religijnym, imprez sportowych, handlowych, rozrywkowych i innych legalnych zgromadzeń a także do podawania do publicznej wiadomości informacji i komunikatów służących

bezpieczeństwu publicznemu. Sąd stwierdził, że kontrolowane zarządzenie jest zgodne z prawem i wskazał, że w art. 156 p.o.ś. zawarto wynikający bezpośrednio z mocy prawa, niewymagający indywidualizacji w formie decyzji administracyjnej, zakaz używania instalacji lub urządzeń nagłaśniających na publicznie dostępnych terenach miast, terenach zabudowanych oraz na terenach przeznaczonych na cele rekreacyjno – wypoczynkowe, z wyjątkami wynikającymi z postanowień art. 156 ust. 2, tj. do okazjonalnych uroczystości oraz uroczystości i imprez związanych z kultem religijnym, imprez sportowych, handlowych, rozrywkowych i innych legalnych zgromadzeń, a także podawania do publicznej wiadomości informacji i komunikatów służących bezpieczeństwu publicznemu. Elektroniczne dzwony stanowią instalację w rozumieniu przepisów art. 3 pkt 6 p.o.ś., a w konsekwencji Parafia, na terenie której są one posadowione, jest zakładem w rozumieniu tych przepisów, co rodzi ten skutek, że emisja dźwięku – porównywalna z emisją hałasu z innych urządzeń elektronicznych – będzie podlegała rygorom przepisów ustawy - Prawo ochrony środowiska. Sąd uznał, że wygrywanie przez elektroniczny dzwon dźwięków melodii religijnych, które nie jest związane z prowadzeniem nabożeństw czy też z wykonywaniem czynności liturgicznych, nie następuje w ramach uroczystości i imprez związanych z kultem religijnym, o których mowa w art. 156 ust. 2 p.o.ś.

7. Ustawa z dnia 12 grudnia 2012 r. o odpadach (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 922 ze zm.).

W sprawie o sygn. akt II SA/Gd 268/19 Sąd kontrolował uchwałę Sejmiku Województwa nr 56/V/19 w sprawie przyjęcia aktualizacji Planu Gospodarki Odpadami dla Województwa 2022 w zakresie wskazania miejsc spełniających warunki magazynowania odpadów dla zatrzymanych transportów odpadów, podjętą na podstawie art. 36 ust. 2 i art. 37 ustawy o odpadach. Sąd ocenił, że zarządzanie terenem, na którym wyznacza się miejsce magazynowania odpadów, wiąże się z konkretnymi obowiązkami prawnymi, wynikającymi z ustawy o odpadach w zakresie ich magazynowania. Zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o Inspekcji Ochrony Środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1479) w związku z art. 24a ustawy o odpadach nie zostały określone enumeratywnie kryteria, jakimi kierować ma się organ, wskazując miejsca magazynowania odpadów. Kwestia ta zatem została pozostawiona uznaniu organu. Oczywiście jest, że w sytuacji, gdy brak podmiotów, które na zasadzie dobrowolności będą realizować określone obowiązki ustawowe, organ musi poszukiwać kryteriów, które z jednej strony zabezpieczą jak najbardziej skuteczne realizowanie określonych zadań, a z drugiej strony – nie będą miały charakteru dyskryminacyjnego. Zdaniem Sądu, te wybrane kryteria, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności podjęcia niniejszej uchwały, nie cechują się dowolnością i arbitralnością. Świadczą o poszukiwaniu przez organ samorządowy rozwiązań, które uwzględniają stanowisko różnych zainteresowanych podmiotów, choć ostatecznie – w braku dobrowolności – przeważały kryteria abstrahujące od zgody podmiotu.

8. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 2204 ze zm. – dalej u.g.n.).

W sprawach o sygn. akt II SA/Gd 49/19 i II SA/Gd 50/19 Sąd kontrolował zgodność postanowień odmawiających wszczęcia postępowania w sprawie ustalenia odszkodowania za prawo własności nieruchomości przejętej pod drogę z art. 98 ust. 3 u.g.n.. Przed dniem, w którym decyzja zatwierdzająca podział stała się ostateczna,

byli właściciele zrzekli się odszkodowania. Sąd stanął na stanowisku, że możliwe jest zrzeczenie się przed wydaniem decyzji podziałowej odszkodowania za prawo własności działki powstałej na skutek podziału i przejętej z mocy prawa przez Państwo, przed wydaniem decyzji podziałowej. Sąd wskazał, że oczywistą przeszkodą sprzeciwiającą się wszczęciu i prowadzeniu postępowania administracyjnego jest cywilny charakter sprawy, leżący poza kognicją organów administracji publicznej i sądów administracyjnych, zatem zrzeczenie się przez wnioskodawców odszkodowania za prawo własności działki powstałej na skutek podziału i przejętej z mocy prawa przez Państwo, stanowi "inną uzasadnioną przyczynę uniemożliwiającą wszczęcie postępowania", o której mowa w art. 61a § 1 k.p.a. Oczywistość poznawcza przeszkody, związana z możliwością zaniechania wszczęcia postępowania wyjaśniającego sensu stricto w sprawie, musi być tego rodzaju, że nie może wymagać zbierania dowodów, informacji lub wyjaśnień w rozumieniu art. 12 § 2 k.p.a., a sam proces poznawczy powinien opierać się na "możliwie najprostszycy środkach". Stan taki wystąpi wówczas, gdy przeszkoda wynika z treści samego wniosku o wszczęcie postępowania, faktów powszechnie znanych lub znanych organowi z urzędu (art. 77 § 4 k.p.a.), bądź z dokumentów urzędowych, którymi dysponuje organ.

Pogląd ten został zaprezentowany przez Sąd także w sprawach o sygn. akt **II SA/Gd 337/19, II SA/Gd 336/19 i II SA/Gd 472/19**.

W sprawach o sygn. akt **II SA/Gd 47/19, II SA/Gd 51/19, II SA/Gd 57/19, II SA/Gd 89/19** Sąd, kontrolując decyzje wydane na podstawie art. 129 ust. 5 pkt 1 w zw. z art. 98 ust. 3 u.g.n., stwierdził, że konsekwencją zawarcia porozumienia dotyczącego zrzeczenia się odszkodowania za działkę gruntu wydzieloną pod drogę jest wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji organu pierwszej instancji orzekającej o odmowie ustalenia odszkodowania i umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości, bowiem sprawa nie może zostać rozstrzygnięta co do jej istoty.

W sprawie o sygn. akt **II SA/Gd 375/19** Sąd, badając legalność decyzji wydanej na podstawie art. 129 ust. 5 u.g.n. o umorzeniu postępowania w sprawie ustalenia i wypłaty odszkodowania za nieruchomości wywłaszczoną na cele budownictwa mieszkaniowego na obszarach wsi, uznał, że jeżeli przeprowadzone postępowanie administracyjne nie pozwoliło ani na odnalezienie dokumentów bezpośrednio związanych z ustaleniem i wypłatą odszkodowania za objętą wnioskiem działkę, ani nawet dokumentów świadczących, że takowe akta kiedykolwiek powstały, nie sposób stwierdzić w sposób wiążący, że były właściciel wywłaszczonego gruntu uzyskał odszkodowanie i wywodzić z tej okoliczności skutków negatywnych dla wnioskodawcy. Sąd podkreślił, że w sytuacji gdy brak przekonujących dowodów, postępowanie powinno zostać pogłębione, a swoje wnioski organ winien poprzedzić szczegółową analizą wszystkich okoliczności, a nie tylko wybranych dowodów, odpowiadających koncepcji organu.

Pogląd zaprezentowany w tym orzeczeniu został zaakceptowany w wyrokach Sądu wydanych w sprawach o sygn. akt **II SA/Gd 405/19, II SA/Gd 298/19, II SA/Gd 325/19**.

W sprawach **II SA/Gd 263/19 i II SA/Gd 279/19** Sąd badał legalność decyzji w sprawie ustalenia odszkodowania za szkody powstałe w związku z decyzją o zezwoleniu na budowę linii energetycznej napowietrznej wydanej na podstawie art. 129 ust. 5 pkt 3 u.g.n. Sąd stanął na stanowisku, że ustalając przeznaczenie nieruchomości podlegającej wycenie, nawet gdy ostatecznemu szacowaniu podlega tylko fragment nieruchomości, uwzględnia się przeznaczenie całej działki. Przyjęcie innego przeznaczenia na poszczególnych częściach nieruchomości może mieć miejsce tylko, gdy takie przeznaczenie zostało wyraźnie przewidziane. Dla kwestii ustalenia

przeznaczenia nie jest zatem istotny stan zabudowy bądź jej brak na obszarze zajęтым przez linię i pas technologiczny, jeżeli na danej działce znajduje się zabudowa bądź jest dopuszczalna. Sąd wskazał, że współczynnik obniżenia wartości nieruchomości należy odnosić tylko do tej części nieruchomości, na której wystąpiły ograniczenia związane z przeprowadzeniem napowietrznej linii elektroenergetycznej. Ustalając współczynnik należy przyjąć przeznaczenie danej nieruchomości, w tym możliwość zabudowy, niezależnie od tego, gdzie na działce dokładnie zabudowa ta jest zlokalizowana.

9. Ustawa z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2001 r., nr 99, poz. 1079 - dalej jako u.o.p.)

W sprawie **II SA/Gd 239/19** Sąd, badając legalność uchwały w sprawie uznania niektórych obszarów za użytki ekologiczne, wydanej na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 34 ust. 1 u.o.p., stwierdził, że poprzestanie jedynie na ogólnikowym stwierdzeniu, że na obszarze objętym ochroną występują wartości przyrodnicze zasługujące na ochronę, jest niewystarczające. Niezbędnym jest więc potwierdzenie, że na danym obszarze występują wymienione w ustawie rodzaje pozostałości ekosystemów, a przesłanki i powody ustanowienia użytku ekologicznego winny wynikać z odpowiednio zebranego materiału dowodowego, w szczególności z badań środowiskowych. Tylko dokładne wskazanie, co ma podlegać ochronie, może umożliwić dokonanie merytorycznej oceny zaskarżonej uchwały i co za tym idzie zasadności ograniczenia możliwości korzystania z nieruchomości objętych ustanowionym użytkowaniem.

Zdaniem Sądu ograniczenie prawa własności nieruchomości związane z ustanowieniem użytku ekologicznego musi być jednoznaczne obszarowo. Właściciel gruntu ma prawo wiedzieć, na jakiej części nieruchomości podlega ograniczeniom, co ma związek z zagrożeniem karami na wypadek niezastosowania się do ustanowionych ograniczeń. Organ musi szczegółowo ustalić obszar użytku ekologicznego poprzez wskazanie powierzchni oraz położenia nieruchomości bądź ich części.

WYDZIAŁ III

1. Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 725 ze zm. – dalej ustala Prawo geodezyjne i kartograficzne)

III SA/Gd 544/19

Sąd oddalił skargę na decyzję Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego, który orzekł o aktualizacji danych ujawnionych w ewidencji gruntów i budynków na podstawie operatu technicznego przyjętego przez Starostę do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego. Brak możliwości wprowadzenia do ewidencji gruntów i budynków danych dotyczących przebiegu granic zatwierdzonych decyzją rozgraniczeniową (trwała niewykonalność tej decyzji) determinuje konieczność określenia przez organ prowadzący postępowanie aktualizacyjne przebiegu granic w oparciu o nowo sporządzoną dokumentację przyjętą do zasobu w trybie art. 12b ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne. W przypadku gdy ustalony przez wykonawcę prac geodezyjnych przebieg granicy działek ewidencyjnych jest sporny, stan ewidencji gruntów i budynków zaktualizowany na podstawie dokumentacji technicznej winien być uzupełniony informacją o spornych odcinkach granicy.

Wydanie zaskarżonej decyzji nie stanowi przeszkody do wszczęcia i prowadzenia

nowego postępowania w przedmiocie rozgraniczenia nieruchomości. Ustalenie stanu prawnego granicy nieruchomości i jej utrwalenie w terenie nie eliminuje na przyszłość sporów między właścicielami sąsiednich gruntów co do przebiegu granicy. Wcześniej wydana decyzja o rozgraniczeniu przesądza tylko o stanie prawnym granicy dzielącej sąsiednie nieruchomości w dacie jej wydania. Zauważyć jednak należy, że przebieg granicy określony w postępowaniu aktualizacyjnym będzie niewątpliwie stanowił zmianę stanu faktycznego w stosunku do daty, w której orzeczono o rozgraniczeniu uprzednio. Ewentualny spór dotyczący przebiegu takiej granicy będzie mógł zostać rozstrzygnięty w postępowaniu rozgraniczeniowym prowadzonym w nowych okolicznościach bez naruszenia zakazu orzekania w sprawach już załatwionych.

2. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 58 ze zm.- dalej ustawa o transporcie drogowym)

III SA/Gd 580/19

Sąd oddalił skargę na decyzję Głównego Inspektora Transportu Drogowego wydaną w sprawie nałożenia karty pieniężnej na osobę zarządzającą transportem u przedsiębiorcy za naruszenie przez kierowcę przepisów o transporcie drogowym. W ocenie Sądu obowiązkiem osoby zarządzającej transportem w przedsiębiorstwie jest nie tylko prawidłowe zaplanowanie trasy przewozu, lecz nadzorowanie każdego przewozu w sposób umożliwiający pełną kontrolę nad poszczególnymi jego etapami.

Nałożenie na przedsiębiorcę wykonującego transport drogowy kary za naruszenie przepisów o stosowaniu tachografów (lp. 6.1.3. załącznika nr 3 do ustawy o transporcie drogowym) nie stanowi, zgodnie z art. 92a ust. 10 ustawy o transporcie drogowym, przeszkody dla obciążenia odpowiedzialnością administracyjną osoby zarządzającej transportem w przedsiębiorstwie.

3. Ustawa z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2033 ze zm. – dalej u.p.ł.)

III SAB/Gd 46/19

Sąd odrzucił skargę na beczynność koła łowieckiego w sprawie oszacowania szkód łowieckich. Sąd uznał, że sprawa nie należy do właściwości sądu administracyjnego wyrażonej w art. 3 § 2 p.p.s.a.

Zgodnie z art. 6 u.p.ł. naczelnym organem administracji rządowej w zakresie łowiectwa jest minister właściwy do spraw środowiska. Administrację w zakresie łowiectwa, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, sprawuje natomiast samorząd województwa jako zadanie z zakresu administracji rządowej (art. 7 u.p.ł.). Koło łowieckie nie jest częścią samorządu województwa. Stosownie do art. 33 ust. 1 i ust. 2 u.p.ł. koła łowieckie są podstawowym ogniwem organizacyjnym Polskiego Związku Łowieckiego. Posiadają osobowość prawną, a ich zadania określa statut Polskiego Związku Łowieckiego (art. 32 ust. 4 pkt 4 u.p.ł.). Ustawa nie stanowi o powierzeniu im zadań administracyjnych z zakresu łowiectwa.

Należy uznać, że koło łowieckie nie jest organem administracji publicznej, a czynności podejmowane przez przedstawicieli koła łowieckiego dzierżawiącego obwód łowiecki, w zakresie oględzin i szacowania szkód łowieckich, nie mogą być zakwalifikowane jako działania z zakresu administracji publicznej.

Szacowanie szkód wyrządzonych przez zwierzęta łowne oraz następnie wypłata odszkodowania są sprawami z zakresu prawa cywilnego.

Sprawa dotycząca szacowania szkód wyrządzonych przez zwierzęta łowne oraz następnie wypłata odszkodowania z tego tytułu nie jest sprawą administracyjną polegającą na kognicji sądownictwa administracyjnego.

4. Ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2183 ze zm. – dalej ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym)

III SA/Gd 80/19

Kwestia żądania wydania przez uczelnię „dyplomu z wyróżnieniem” nosi znamiona indywidualnej sprawy studenta (absolwenta), rozumianej jako rozstrzygnięcie o szczególnym prawie studenta (absolwenta), której należy się zachowanie minimum procedury administracyjnej, niezbędnej do załatwienia sprawy i zagwarantowania ustawowych uprawnień strony, przy zachowaniu autonomii uczelni, zgodnie z rozumieniem art. 207 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

Wniosek o przyznanie skarżącemu dyplomu z wyróżnieniem nie został przedstawiony przez Komisję egzaminacyjną Rektorowi, gdyż Komisja nie rekomendowała przyznania skarżącemu dyplomu z wyróżnieniem. Sam akt Komisji egzaminacyjnej dotyczący wnioskowania o przyznanie dyplomu z wyróżnieniem (uzasadnienia wyróżnienia), jako przynależny procedurze dokonywanej przez egzaminatorów oceny, stanowi akt wewnętrzzakładowy, odnoszący się do wyłącznych kompetencji nauczycieli akademickich w ramach tzw. władztwa zakładowego.

5. Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 182 ze zm. – dalej u.p.s.)

III SA/Gd 517/19

W ocenie Sądu wydaniu decyzji przez Wójta Gminy o skierowaniu małoletniego do wskazanego domu pomocy społecznej nie może stać na przeszkodzie treść art. 54 ust. 2 ustawy o pomocy społecznej. Przepis ten, co do zasady, nakazuje skierowanie osoby do domu pomocy społecznej odpowiedniego typu, zlokalizowanego jak najbliżej miejsca zamieszkania osoby kierowanej. Z uwagi na zamieszczony w tym przepisie zapis „chyba że okoliczności sprawy wskazują inaczej” przyjęć należy, że w szczególnie uzasadnionych okolicznościach ustawodawca dopuszcza możliwość wydania decyzji o skierowaniu do danego typu domu pomocy społecznej, który nie jest zlokalizowany jak najbliżej miejsca zamieszkania osoby kierowanej.

Organ pomocy społecznej, dokonując wyboru domu pomocy społecznej, zobowiązany jest uwzględnić indywidualne potrzeby osoby kierowanej, w szczególności poczucie bezpieczeństwa.

6. Ustawa z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1459 ze zm.)

III SA/Gd 262/19

Sąd oddalił skargę na decyzję Wojewody utrzymującą w mocy decyzję organu pierwszej instancji skierowaną do zakładów kolejowych o obowiązku dostarczenia natychmiast po otrzymaniu wezwania do realizacji świadczenia 40 sztuk wagonów pasażerskich określonej klasy i typu wraz z obsadą – na rzecz Urzędu Miejskiego przez okres 72 godzin.

W ocenie Sądu wskazanie w decyzji wydanej na podstawie ustawy o powszechnym obowiązku obrony klasy i typu wagonów pasażerskich umożliwia wykonanie decyzji. Ustawodawca nie wymaga, by w decyzji wskazano cechy identyfikacyjne przedmiotu świadczenia. Dla realizacji celu istotny jest określony rodzaj pojazdu umożliwiający wykonanie zadań ustawowych, a nie pojazd (pojazdy) określony poprzez podanie jego cech identyfikacyjnych. Trudno bowiem wyobrazić sobie,

by w sytuacji wymagającej ewakuacji ludności podmiot, na który nałożono obowiązek dostarczenia natychmiast wagonów pasażerskich, poszukiwał konkretnie oznaczonych wagonów w różnych składach i na terenie całej Polski. W takim przypadku chodzi o szybką, sprawną realizację nałożonego obowiązku w celu wykonania konkretnych zadań.

Zamieszczony w uwagach dopisek „wraz z obsadą” jest zgodny z treścią § 24 ust. 1 rozporządzenia w sprawie świadczeń rzeczowych.

7. Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2137)

III SA/Gd 86/19

Sąd wskazał, że zezwolenie na sprzedaż napojów alkoholowych jest udzielane wyłącznie przedsiębiorcy, który dysponuje tytułem prawnym do lokalu stanowiącego punkt sprzedaży napojów alkoholowych.

III SA/Gd 146/19

Sąd uchylił zaskarżoną decyzję o odmowie stwierdzenia nieważności zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych. W uzasadnieniu wyraził pogląd, że stwierdzenie braku zgody właścicieli lokali w budynku na sprzedaż alkoholu skutkować powinno wydaniem decyzji o odmowie udzielenia zezwolenia.

Współwłaściciele budynku wielorodzinnego, w którym zlokalizowany ma być punkt sprzedaży napojów alkoholowych, nie uczestniczą w postępowaniu o udzielenie stosownego zezwolenia. Ustawodawca założył bowiem, że ich interes prawny zabezpieczony będzie poprzez wymóg załączenia do wniosku o wydanie zezwolenia ich zgody na taką sprzedaż.

Jeśli zgody wyrażonej przez podmioty uprawnione wnioskodawca nie posiadał, a mimo to uzyskał zezwolenie, to środkiem obrony właścicieli przed skutkami wadliwej decyzji o zezwoleniu na sprzedaż napojów alkoholowych, może być wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji.

Naruszenie art. 18 ust. 6 pkt 3 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, przez wydanie zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych bez uzyskania zgody współwłaścicieli budynku mieszkalnego wielorodzinnego stanowiącego małą wspólnotę mieszkaniową (mniej niż 7 lokali), stanowi rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

8. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1030)

III SA/Gd 69/19

Organy administracji sanitarnej, uzasadniając decyzję o nałożeniu na podstawie art. 52a ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary pieniężnej, zastosowały domniemanie, że posiadanie przez skarżącego znacznej ilości środków zastępczych świadczy o ich wprowadzeniu do obrotu. Przyjęcie takiego domniemania wykracza w sposób niedopuszczalny poza swobodę oceny materiału dowodowego wynikającą z art. 80 k.p.a. Jak podkreśla się w orzecznictwie sądów administracyjnych karze podlega wprowadzenie do obrotu środka zastępczego, a nie przygotowanie do takiej czynności, za które może być uznane zgromadzenie znacznej ilości takich środków. Sytuacji, w której środki zastępcze odnaleziono w mieszkaniu prywatnym, zajmowanym przez skarżącego nie można w żadnym razie porównywać ze stanem faktycznym, w którym środki zastępcze znajdowały się w punkcie handlowym.

9. Ustawa z dnia 7 lipca 2017 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z systemami wsparcia rodzin (Dz.U. z 2017 r., poz. 1428)

III SA/Gd 535/19

Przedmiotem kontroli Sądu była decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w sprawie odmowy przyznania skarżącej Karty Dużej Rodziny.

Sąd wskazał, że uprawnienia wynikające z programu przysługują m.in. rodzicom zastępczym, którzy mają zarówno dzieci własne, jak i przyjęte na utrzymanie w ramach pieczy zastępczej. Ustawodawca nie określił w treści przepisów, że uprawnionymi do otrzymania Karty są osoby sprawujące funkcję opiekuna.

Sąd wskazał, że rodzina zastępcza jest instytucją przewidzianą aktualnie w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz.U. 2011 nr 149, poz. 887). Zgodnie z art. 32 tej ustawy piecza zastępcza jest sprawowana w przypadku niemożności zapewnienia dziecku opieki i wychowania przez rodziców. Opieka prawna to instytucja uregulowana w art. 145-174 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz.U. z 2015 r. poz. 2082 ze zm.), powoływanej dalej jako k.r.o.

Opiekun prawny, zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej może wystąpić o świadczenie wychowawcze. Na gruncie tej ustawy ustawodawca uznał zatem osobę opiekuna za uprawnioną do takiego samego świadczenia jak rodzic dziecka.

W ocenie Sądu obowiązki skarżącej wobec podopiecznej – małoletniej siostry nie odbiegały do obowiązków sprawowanych przez rodziców bądź rodziców zastępczych. Wskazywane przez skarżącą okoliczności sprawowania opieki należy ocenić jako okoliczności, które nie różnią się, z punktu widzenia obowiązków wobec dziecka, od obowiązków rodzica zastępczego, zakres tych obowiązków jest nawet większy, a sytuacja opiekuna zbliżona jest do sytuacji rodzica sprawującego władzę rodzicielską. Sąd stwierdził, że o ile okoliczności te znalazłyby potwierdzenie w ustaleniach faktycznych, prawo do Karty Dużej Rodziny powinno być skarżącej przyznane. Przeciwna wykładnia przepisów ustawy prowadziłaby do sytuacji, w której skarżąca sprawująca faktyczną i prawną pieczę nad dzieckiem tak jak rodzic (rodzic zastępczy), byłaby pozbawiona uprawnienia, które przysługuje innym osobom w analogicznej sytuacji.

10. Ustawa z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2134)

III SAB/Gd 37/19

Sąd umorzył postępowanie w zakresie zobowiązania organu do wydania aktu kończącego postępowanie w sprawie oraz ukarał organ grzywną za bezczynność.

Wojewoda, rozpoznając kwestię zastosowania przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, jest ograniczony terminami dotyczącymi wydania decyzji. Decyzja przewidziana w art. 16 ust. 5 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 2134 - zwanej dalej „p.p.w.d”) winna być wydana w terminie wynikającym z art. 35 k.p.a. Ocena zastosowania przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, pozytywna jak i negatywna, musi być dokonana w tym terminie. Oczywistym jest, że organ powinien dokonać oceny kwestii zastosowania przepisów o koordynacji w terminie do wydania ewentualnej decyzji. Przekazanie sprawy organowi właściwemu w celu ustalenia prawa do świadczenia wychowawczego wymaga mniejszego nakładu pracy organu i krótszego czasu niż wydanie decyzji merytorycznej po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego. Zatem w sytuacji braku podstaw do zastosowania przepisów

o koordynacji sprawa winna być przez Wojewodę załatwiona niezwłocznie.

Sygn. akt III SA/Gd 907/18

Sąd uchylił decyzje organów obu instancji wydanych w sprawie umorzenia nienależnie pobranego świadczenia wychowawczego, wskazując, że organy dokonały nieprawidłowej wykładni art. 25 ust. 10 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci. Sąd wskazał, że nie ma podstaw prawnych, by pojęcie „szczególnie uzasadnionych okoliczności dotyczących sytuacji rodziny” zawężyć do sytuacji siły wyższej, czy utraty mieszkania. W stanie faktycznym skarżąca informowała organ administracji o uzyskiwanych dochodach, miała zatem podstawy, by uznać świadczenie wypłacone jej pomimo przekroczenia kryterium dochodowego za należne i spożytkować je dla zaspokojenia potrzeb rodziny.

III SA/Gd 889/16

Sąd, uchylając decyzje organów wydane w sprawie świadczenia wychowawczego, wyraził pogląd, że zgodnie z art. 5 ust. 3 ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci przekroczenie kryterium dochodowego o kwotę pozbawioną z punktu widzenia kosztów wychowania dzieci jakiegokolwiek ekonomicznego znaczenia nie stoi na przeszkodzie przyznaniu świadczenia wychowawczego na pierwsze dziecko. Odmowa przyznania świadczenia wychowawczego w takim przypadku pozostawałaby bowiem w rażącej sprzeczności zarówno z celem ustawy, jak i z urzeczywistnianymi przez Rzeczpospolitą Polską, zgodnie z art. 2 Konstytucji RP, zasadami sprawiedliwości społecznej.

11. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2220)

III SA/Gd 634/19

Sąd uchylił decyzję organów obu instancji wydane w sprawie świadczenia pielęgnacyjnego z uwagi na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 października 2014 r. sygn. K 38/13. W przypadku zbiegu świadczenia pielęgnacyjnego i zasiłku dla opiekuna, skoro przepisy prawa umożliwiają stronie wybór świadczenia, organ nie powinien czynić jakichkolwiek przeszkód w uzyskaniu przez stronę świadczenia korzystniejszego. Obowiązkiem organu jest podjęcie czynności, aby strona mogła z tego prawa wyboru skorzystać.

Sąd wskazał, że w takiej sytuacji w grę może wchodzić jednocześnie (tego samego dnia) przyznanie świadczenia pielęgnacyjnego i uchylenie decyzji przyznającej zasiłek dla opiekuna, czy też nawet rozstrzygnięcie o tych uprawnieniach w jednej decyzji. Kwestia wyboru, a tym samym rezygnacji z zasiłku dla opiekuna, stanowi element faktyczny sprawy przyznania świadczenia pielęgnacyjnego.

12. Ustawa z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 716 ze zm. – dalej ustawa o własności lokali)

III SA/Gd 280/19

W ocenie Sądu prawidłowa interpretacja art. 2 ust. 2 ustawy o własności lokali prowadzi do wniosku, że nie jest możliwe wydanie zaświadczenia o samodzielności lokalu mieszkalnego w domu jednorodzinnym, w którym znajduje się tylko jeden lokal mieszkalny. Nie jest bowiem w tej sytuacji spełniona przesłanka samodzielności lokalu.

13. Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2067 ze zm.)

III SA/Gd 218/19

Sąd uchylił decyzje organów obu instancji odmawiające emerytowanemu funkcjonariuszowi policji wyrównania ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Powołał wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2018 r. (sygn. akt K 7/15; ogłoszony w Dz. U. z 2018 r., poz. 2102). Sąd wskazał, że artykuł 190 ust. 4 Konstytucji stanowi o prawie jednostki do przywrócenia stanu konstytucyjności po stwierdzeniu przez Trybunał Konstytucyjny niekonstytucyjności prawnej podstawy orzeczenia.

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku wyinterpretował z przepisów art. 66 ust. 2 Konstytucji oraz art. 115a ustawy o Policji normę prawną, zgodnie z którą świadczeniem ekwiwalentnym za przepracowany dzień urlopu jest wynagrodzenie funkcjonariusza za jeden dzień roboczy. Liczba dni roboczych w każdym roku kalendarzowym jest okolicznością faktyczną możliwą do ustalenia w oparciu o kalendarz na dany rok i przepisy ustawy z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 90). Pobierane przez funkcjonariusza wynagrodzenie w danym roku kalendarzowym można ustalić na podstawie dokumentów pozostających w dyspozycji organu policji.